

"Couch is a well-qualified guide to this class of men who possess what he calls
'a relentless desire to fight and win as a team.'"

—WALL STREET JOURNAL

THE FINISHING SCHOOL

Earning the Navy SEAL Trident

DICK COUCH

Bestselling Author of THE WARRIOR ELITE

Foreword by BOB KERREY

Szerzői jogi védelem alatt álló anyag

BEVEZETÉS

2002. március 11-én ezernél több ember gyűlt össze egy megemlékezésre a haditengerészeti bázis kápolnájában, a virginiai Little Creekben. Sokan közülük SEAL-ek voltak. Azért gyűltek össze, hogy tisztelegjenek Neil Roberts altiszt emléke előtt. Sok dolog van, amiről érdemes beszélni Neil Roberts halálával kapcsolatban, közülük nem a legcsekélyebb a hősies mód, amellyel meghalt.

Az Anakonda hadműveletet támogatva az afganisztáni hegyekben, Neil egy különleges műveleti elem tagja volt, amit felderítő feladatra készültek kirakni. Amikor a nagy CH-47 Chinook helikopter kilebegtetett a landoláshoz, erős géppuska- és rakétatűz alá került. Három RPG rakéta szakította át a helikoptert, de nem robbantak fel. Ha úgy lett volna, a kopter azonnal tűzgolyóvá vált volna. Az RPG találatok mellett a sárkányt géppuskatűz szórta meg. A pilóta küzdött az irányításért, tudva, hogy gépe halálosan megsebesült. Felfordulás volt a kopter deszantterében, és a padló folyadéktól volt csúszós az elszakadt hidraulika vezetékekből. Egy hajózó lecsúszott a kiszálló rámpán és a nejlon hevederén lógott. Neil Roberts azonnal a segítségére ment, és visszahúzta a gépbe. Így téve Neil kiesett a helikopterből, amikor a pilóta visszanyerte az irányítást és elkanyarodott az ellenséges tűztől. A helikopterpilóta képes volt kényszerleszállást végrehajtani a gépével a kirakási körlettől néhány kilométerre. Mindenki épségben volt a gépen – mindenki, Neil kivételével.

Aktiválta a villogóját, hogy tudassa a csapattársaival, életben van, és elküszött a kirakási körletből. Hatvannál több jól felfegyverzett al-Kaida harcos volt körülötte. A megfontoltság, hát még az ön-

fenntartás, azt diktálta volna, hogy lapuljon és várja a segítséget. De a géppuskafészek, ami úgy elbánt a Chinookkal, még aktív volt. Amikor a csapattársai visszajönnek érte, mert Neil tudta, hogy fognak, a halálos tűz újabb fordulójával fognak szembenézni. Ezért Neil Roberts támadott. Állásba manőverezett jó kétszáz méterre az al-Kaida géppuskások fölött és mögött. A gránátjaival elpusztította a géppuskát és megölte a géppuskásokat. Aztán az al-Kaida érte jött. Sokszoros túlerővel szemben és többször megsebesülve harcolt, amíg kimerítette a lőszerét. Lekaszálták, és az al-Kaida harcosok elvonszolták a testét. De a SEAL-ek soha nem hagyják magukra az övéiket. Két óra sem telt el, s SEAL-ek más brit és amerikai különleges műveleti állomány mellett a földön voltak. Nyolc óra ádáz közelharc után Neil holttestét megtalálták a csapattársai. Háromszáznál több al-kaidás halt meg az amerikai és brit különleges operátorok kezétől. Hat másik amerikai lelte halálát a csatában; két SEAL súlyosan megsebesült. Kemény ár, de a különleges műveleti testvérei áldozatának köszönhetően Neil hazamehetett a családjához.

Neil Roberts-nek tizenegy testvére volt, köztük egy ikerbáty. Egy özvegyet és egy tizennyolc hónapos fiút hagyott hátra. Mielőtt Neil Afganisztánba települt, hagyott egy levelet a feleségének, és utasításokat, hogy csak akkor nyissa ki, ha ő elesik. Kathy Roberts nyilvánosságra hozta a levelet, tudatni akarva mindenkivel a férje odaadását a nemzete és harcos testvérei iránt. A levél egy része így szól:

A családom az ok, hogy az vagyok, aki ma vagyok. A lehető legjobb módon támogattak és törődtek velem. Bár feláldoztam a személyi szabadságot és sok mást, ugyanannyit kaptam, mint amennyit adtam. Az időm a csapatokban különleges volt. Az összes alkalom, amikor fáztam, áztam, fáradt, sajnó, ijedt, éhes és dühös voltam, megérte. Imádtam SEAL lenni. Azt téve haltam meg, ami boldoggá tett. Nagyon keveseknek adatik meg ez a luxus.

Rendkívüli? Igen. Egyedi? Nem igazán. Mint olvasni fogod ebben a könyvben, a SEAL csapatok rendkívüli harcosokat állítanak elő rendszeres alapon. Bátrak, fegyelmezettek és nagyon magasan képzettek. Nagyra tartják a tisztességet, az elszámoltathatóságot, a megbízhatóságot és a csapat iránti elkötelezettséget. Szenvedéllyel teszik mindezeket. Ezek az emberek olyan világban élnek, ahol a személyes megbecsülés ugyanolyan fontos, mint a hivatásos katonai ismeret. Nagy büszkeséggel és alázattal nevezem Neil Roberts-et csapattársnak és harcostársnak.

Hogy mások készek halálos harcot kockáztatni egy elesett bajtárs maradványainak hátraszállításáért, nehéz megérteni sok amerikai-nak. Biztos vagyok benne, hogy ez teher azok családjainak, akik meghaltak, hogy Neilt hazahozzák. De ez nem új, nem is jelentéktelen része az amerikai harcos kultúrájának. Számos élet veszett oda a *Black Hawk Down* csata során a szomáliai Mogadishuban, egyszerűen azért, mert nem voltunk hajlandók otthagyni a halottainkat az ellenségnek. Senkit nem fogunk hátrahagyni. De miért van így? Mi ez a megállapodás a harcosaink között, ami megköveteli, hogy a maradványainkat elvigyék a csatatérről, még az élőkre nézve nagy kockázattal is? Ez a pont volt a központi témája Hal Moore és Joe Galloway *We Were Soldiers Once... and Young* című bestseller könyvének. A könyv eredményezte a *Katonák voltunk* című filmet Mel Gibson főszereplésével. Mindkettő a csatát idézi fel a Ia Drang-völgyben, 1965-ben, a vietnami háború első főerővel történő összecsapását. Háromszázöt amerikai veszett oda abban az ütközetben, jó ezernyolcszáz észak-vietnami katona mellett. Személyesen kérdeztem erről Hal Moore nyugállományú dandártábornokot, aki a 7. lovasezred 1. zászlóalját vezette abba a halálvölgybe, és vissza.

„Dick – mondta nekem Hal Moore –, azok, akik maradtunk, minden évben találkozunk a [vietnami emlék] Falnál. És minden évben az embereim ugyanazt mondják nekem; azért követtek abba az istenverte csatába, mert azt mondtam nekik, hogy senkit nem fogok hátrahagyni. Ez szent ígéret volt. Hittek nekem, és én megtartottam az ígéretemet.”

Ez talán keveset jelent annak a harcosnak az özvegye vagy akár a kiterjedt családja számára, aki elpusztult a harcban, hogy hátraszállítsa egy elesett bajtárs testét, de mindent jelent azoknak az embereknek, akiknek a harcot kell vívniuk. Haza akarnak jönni – élve, ha lehet, de haza akarnak jönni. Ez nagyon fontos azoknak az embereknek, akiknek a halállal szembe nézés a foglalkozással járó realitás. Csapattárs, úszótárs, szakasztárs: akármilyen kifejezést használ ez a falka testvér, az egyszerűen azt jelenti, hogy szeretlek; ha kell, meghalok, hogy megóvjuk a földi maradványaidat másokért, akik szeretnek – a nem katonai családotért. Ez nem üzleti etika vagy akár amerikai kulturális etika; ez harcos etika.

Neil Roberts halála más okokból is jelentős. A harca és halála lehetett az első élőben rögzített ilyen akció. Egy köröző Predator drón látta az egészet és közvetítette ezt a drámát a parancsnokoknak Afganisztánban és a Pentagonban. Talán soha nem fogjuk látni a tényleges felvételt Neil utolsó pillanatairól, de biztos vagyok benne, hogy nevetségessé tenné a televíziós harci valóságműsorokat. Itt nincs pózolás vagy duma, csak bátorság és professzionalizmus a biztos halállal szemben. Van azonban egy valami, ami zavar egem és más SEAL-eket, akikkel megosztottam a gondomat. A SEAL-eknél minden a csapattársakról és a csapat iránti elkötelezettségről szól. Falkában élő állatok vagyunk. Az utolsó csatájában Neil Roberts egyedül harcolt és halt meg. Valahogy ez, minden másnál jobban, értelmetlen végnek tűnik egy nagyszerű harcoshoz.

SEAL-ek haltak meg szinte minden konfliktusban, mióta az első SEAL-ek szolgálatba álltak 1962-ben. De mindazok között, akik harcban pusztultak el, Neil Roberts osztozni fog egy megkülönböztető vonáson más elesett SEAL-ekkel a csapatok történelmében: ő volt az első, aki meghalt a háborújában. 1966. augusztus 19-én Billy Machen altiszt elesett egy tűzharcban a Rung Sat Különleges Övezetben – az első SEAL, aki meghalt a vietnami háborúban. Mielőtt az a konfliktus véget ért, Machen negyvenhét harcostársa esett el a harcban. Azon SEAL-ek száma, akiket követelni fog a háború, ami 2001. szeptember 11-én kezdődött, a jövő SEAL zenéje. Neil Roberts odaát halt meg, Afganisztánban, mert egy halálos és leleményes

ellenség elhozta a harcát ide, amerikai földre. Ez a háború a 20. század legtöbb amerikai konfliktusával ellentétben nem azért van, hogy segítsen valami másik országnak a problémáival; ez a mi háborúnk – egy háború, amelytől sem nem sétálhatunk el, sem nem tárgyalhatunk meg egy megállapodást. Meg kell nyerni, s szükséges, hogy ezt a háború az ellenség földjén legyen megvívva és megnyerve, ne a miénken. Az ok nyilvánvaló: mi mindent elkövetünk, hogy kerüljük a civil veszteségeket a háborúban. Az al-Kaida és az őket támogatók fő célja az amerikai civil áldozatok.

Ma tizenkét 16 fős SEAL szakasz van kitelepülve világszerte, valamint különféle Haditengerészeti Különleges Hadviselési harci és támogató elemek. Vannak SEAL Szállító Jármű Csapat szakaszok és különleges SEAL csapásmérő elemek. Közülük sokan teszik ki magukat veszélynek. A jelenlegi terrorizmus elleni háború nagyon különbözik attól, amit az első SEAL-ek vívtak jó harmincöt évvel ezelőtt. Nagyobb a tét; a nemzeti érdekeinket fenyegették. Mi, vietnami veteránok, szeretjük mondogatni: „Jobb háborút érdemelünk.” A jelenlegi konfliktus talán pont az a mai SEAL-eknek. De nem kevésbé szomorít el a kilátás, hogy Neil Roberts talán csak az első lesz a sok halott közül, mire el lesz hárítva a veszély, amit a terroristák és a terrorizmust támogatók jelentenek Amerikára nézve. Hogy hogyan képezzük ki és készítjük fel a SEAL-jeinket ennek a fontos munkának az elvégzésére, elmesélik ennek a könyvnek az oldalai.

1999 szeptemberében dolgozni kezdtem a *The Warrior Elite*-en, ami az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL, vagy egyszerűen BUD/S¹ kiképzést részletezte. Az olvasó a 228-as BUD/S osztályt követte, ahogy a tagjai megküzdöttek a harminchetes alaptanfolyammal, amit minden embernek teljesíteni kell, hogy kiérdemelje a SEAL Szigony jelvényt. Ez az alaptanfolyam és a hírhedt BUD/S Pokol Hét – a parton támolygó fázó, ázott, homokos újoncok parádéjával együtt – elég jól ismert. Ez a tanfolyam inkább vizsgaterep, mint kiképző tanfolyam, ahogy arra a magas lemorzsolódási arány utal. A SEAL alapkiképzés realitása – ha nem filozófiája – az, hogy ha egy

¹ Basic Underwater Demolition/SEAL

jó embert akarsz, kezdj öt jó emberrel. Amikor az az egy jó ember előbukkan a BUD/S kiképzésről, megkezdődik a SEAL formálásának komoly munkája. Egy kicsit több, mint hét hónapig tart elvégezni a BUD/S tanfolyamot. Kérdés nélkül ez egy beavatási rítus – egy folyamat olyan emberek találására, akik inkább meghalnak, mintsem feladják. Az emberi szellem ilyen megmutatása azonosítja az olyanokat, mint Neil Roberts, rendszeres alapon. De ez csak a felszínét karcolja annak az egyedi, hivatásos katonai ismeretkészletnek, amit egy fiatal harcosnak el kell sajátítania ahhoz, hogy SEAL-lé váljon.

1999 őszén gazdag nemzet volt a miénk békében, és példátlan gazdasági növekedést élvezve. Az Y2K miatt aggódtunk, és a részvény portfólióink nyereségének konszolidálásán. A Haditengerészeti Különleges Hadviselés vezetése a veteránok száma miatt aggódott, akik elhagyták a csapatokat. A politikai klíma akkor nem kedvezett a katonaságnak. Úgy tűnt, nem volt semmi munka harcosoknak, és az amerikai vállalati szféra nagy pénzt fizetett (és fizet most is) egykori SEAL-eknek. Így hagytak szabadon kószálni a kiképző és műveleti parancsnokságokon, miközben a kutatásomat végeztem a *The Warrior Elite*-hez. Nyugállományú SEAL-ként különleges bejárást élveztem az emberekhez és az egyedi kultúrához, ami a SEAL csapatokban gyarapodik. Úgy éreztem magam, mint egy öregdiák, aki ellátogatott a diákszövetségi házába egy hazatérő hétfvén.

A légkör ma nagyon más. Kevesebb SEAL hagyja el a Haditengerészetet. Sokan, akik leadták a leszerelési papírjaikat, visszavonták őket, és az aktív szolgálatból nemrég leszerelt SEAL-ek közül többen visszatérnek a csapatokhoz – benne akarnak lenni ebben a harcban. 1999-ben remek fiatalembereket figyeltem küzdeni a BUD/S-on, hogy SEAL-lé váljanak. Ez volt a céljuk – SEAL-lé válni, hogy a legjobbak közé tartozzanak. Most a céljuk az, hogy a legjobbak között *harcoljanak*. Az út a SEAL-lé válásig keveset változott 1999 óta, de az, ami az út végén van, drámaian megváltozott, talán örökre. A légkör egy írónak, még ennek az exkluzív klubnak egy volt tagjaként is megváltozott. Továbbra is élvezem az aktív szolgálatban lévő SEAL-ek bizalmát és jóindulatát, ami nélkül a munkám

lehetetlen lenne. A *The Warrior Elite*, büszkén mondhatom, megerősítette ezt a bizalmat. „Dick – mondják a BUD/S kiképzés és a 228-as osztály leírásáról –, jól megcsinálta.” Azt hiszem, Randy Wallace, a *Katonák voltunk* forgatókönyvírója és rendezője jól megcsinálta. Hallottam, hogy Hal Moore ezt mondta neki. Hatalmas dolog, amikor azok, akiket csodálsz és tisztelsz, úgy érzik, jól meséled el a történetüket.

De 9/11 sok mindent megváltoztatott, és megváltoztatta azt is, ahogy az írók, mint én, elmesélik a történeteiket. Már nem élvezem a korlátlan szabadságot, mint amikor kutatást végeztem a *The Warrior Elite*-hez. Továbbra is engedélyezett a mozgásom a különböző SEAL parancsnokságok között, de a hozzáférésem a kiképzőhelyekhez és a műveleti komponensekhez gondosan ellenőrzött. Ez már nem alapképzés. Ez a felsőbb iskoláról szól, ahol a SEAL-ek harci ismereteit tanítják. Vannak taktikák, módszerek és eljárások, amiket megfigyeltem, de nyomtatásba nem kerülhetnek. A SEAL-ek ebben a könyvben igaziak, de a nevük, többségében meg lett változtatva. Ez a védelmükért van, ahogy készülnek veszélybe menni, és a családjaik jólétéért, akiknek várniuk kell a biztonságos visszatérésükre. Ezek olyan korlátozások, amiket üdvözlök. Ezek a testvéreim, és háborúban vagyunk.

A kutatásomban ehhez a műhöz megfigyeltem SEAL-eket haladó és kitelepülés előtti kiképzésen az év során, ami az iraki háborúhoz vezetett. Miközben az utolsó simításokat végzem a kéziratban, a SEAL-ek, akik Irakban harcoltak, éppen hazatértek. Minden jel arra utal, hogy bámulatos fejezetet fejeztek be a csapatok hadtörténetében. Az ezeken az oldalakon lévő emberek abban a háborúban harcoltak. Mire ez a kötet a SEAL kiképzésről a könyvespolcokra kerül, ezek a SEAL-ek más hadjáratokra mennek a terrorizmus elleni háborúban.

A *The Warrior Elite* egy könyv volt a kitartásról, a bátorságról és az emberi szellem próbára tevéséről – hogy embereket találjanak, akik soha nem fogják feladni. A *The Finishing School* minderről szól, és többről. Arról szól, hogy hogyan képezik a SEAL-eket háborúra – harcolni és győzni bármi áron. A hét hónapon kívül, ameddig tart az

embernek átmenni a BUD/S-on, további két évig fog tartani, hogy harcra kész, bevethető SEAL-t csináljanak belőle. A világ legkeményebb katonai kiképzésének harmincvalahány hónapja után inasnak tekintik a SEAL csapatokban – új srác. Az első kitelepülése után már legény a szakmában. Egy olyan ember helyettesítéséhez, mint Neil Roberts, bátor valaki kell, kiképzés és tapasztalat – harci tapasztalat. Olyan embereket, mint Neil, soha nem könnyű találni, de a rendszer, ami megtalálta és kiképezte Neil Roberts-et, a helyén van. S olyan világban élünk, ami bőven biztosít lehetőséget SEAL-eknek, hogy tapasztalatot szerezzenek a harcban. Azoknak az embereknek, akikről rövidesen olvasni fogsz a SEAL Minősítő Kiképzésben, a harc legalább két évre van. Azoknak, akikkel a nyugati parti műveleti SEAL csapatokban fogsz találkozni, sokkal közelebb. Ez arról szól, hogyan képzik ki őket. Ez arról szól, hogy a Haditengerészet hogyan fogja a nyersacélt a BUD/S-ról és edzi ezt az anyagot, hogy modern SEAL harcost készítsen.

ELSŐ FEJEZET

Előfeltételek

AZ ALAPTANFOLYAM

Számos dolog van, amit egy fiatalembernek meg kell tennie, mielőtt elkezdi a SEAL felsőbb iskola komoly munkáját. Mielőtt a Haditengerészet vagy a Haditengerészeti Különleges Hadviselés időt és pénzt fektet egy ember SEAL-nek képzésébe, tudni akarnak két dolgot: elég okos és elég kemény ehhez a munkához? A SEAL jelölteket gondosan szűrik mentális képesség szerint, és a többség rendelkezik a szükséges mentális képességgel. Az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzés, vagy BUD/S, arra van tervezve, hogy letesztelje, vajon ezek a SEAL ígéretetek rendelkeznek-e a keménységgel. Amiről itt beszélünk, azt a SEAL-ek „Bird Ki Iskolá”-nak vagy „Egy az egyben fájdalom”-nak hívják.

A SEAL csapatok kultúrájában ez az egész a BUD/S-on kezdődik. Talán semmilyen más katonai kiképzést sem jellemez az a rejtély – és fájdalom –, ami ehhez a kiképzéshez kapcsolódik. A *The Warrior Elite* erre az alaptanfolyamra fókuszál. Ez az olvasztótégely, ami fogja az alkalmas fiatal tengerészeket és haditengerész tiszteket, és jelölteket csinál belőlük a SEAL kiképzéshez. Figyeld meg, hogy *jelölteket* SEAL kiképzéshez kifejezést használtam. De a BUD/S az,

ahol a SEAL igazi megteremtése kezdődik. Természetesen a minősítő tanfolyam tandíja meredek. Ennek a kultúrának az árát verejtékben és fájdalomban számolják. A BUD/S-on megvizsgálják az emberek elkötelezettségét és elszántságát; ez a szív fokmérője. A BUD/S sikeres elvégzése önmagában teljesítmény, de az alaptanfolyam nem több, mint felvételi a haladó SEAL kiképzésre – a felsőbb iskolára.

Örök vita a BUD/S-ről, hogy ez vajon kiképző program-e, vagy vizsgaterep. Igazából mindkettő. Először is, ez egy bonyolult, hagyományoktól kötött válogató folyamat, ami olyan embereket keres, akik inkább meghalnak, mintsem feladják. Ezt fizikai kondicionálás, hideg víz és alváshiány kimerítő rendjével végzik el – ugyanolyan viszonyokkal, mint amelyekben a SEAL-ektől elvárják a tevékenykedést. A BUD/S újoncok korán megtanulják, hogy hacsak dűlőre nem tudnak jutni a fázós és nyomorúságos lét hosszabb időszakával, akkor nem tartoznak ide. A kiképzés szándékosan kegyetlen.

A BUD/S lerakja az alapokat is a SEAL műveleti alapismeretekhez. Ezek közül az ismeretek közül sok alapvető, katonai/különleges műveleti szaktudás, míg a többi tenger-centrikus ismeret. A SEAL sokoldalú állat, képes más SOF² komponensek sok tantárgyára. A többi SOF komponens, például a Különleges Erők, a rangerek és a Légierő különleges harcászati csapatai, szintén tartanak merülő és kishajós kiképzést, de a SOF közösségben egyetlen különleges operátor sem olyan nyugodt a vízben, mint egy SEAL. A többieknek a víz akadály; a SEAL-eknek menedék. Noha a SEAL képességek nem állnak meg a víz szélénél, a SEAL-ek az elsődleges különleges műveleti tengeri erő, és azok is maradnak. Mielőtt egy ember SEAL-lé válhat, előbb békaemberré kell válnia. Jeleskednie kell különféle katonai ismeretekben, de elengedhetetlen, hogy nyugodt legyen a tengeren és a tenger alatt. Ez megint mind a BUD/S-on kezdődik.

Ez az alaptanfolyam az elejétől a végéig egy harminchetes terhelési próba. A lemorzsolódás drámai, ahogy sok fiatalember felfedezi, hogy vagy szíve, vagy fizikai állóképessége nincs ehhez az élet-

² Special Operations Forces – különleges műveleti erők

hez. Ötből csak körülbelül egy az, aki átmegy a válogató teszten és a BUD/S kiképzésre engedve alkalmas lesz a SEAL Szigony viselésére. A BUD/S-t a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központban tartják, a kaliforniai Coronadóban. A Központ, ahogy hívják, a Haditengerészeti Kétéltű Bázison van, egy haditengerészeti bázison, amely közrefog egy homokpadot, ami összeköti Coronado majdnem szigetét az amerikai-mexikói határtól kevéssel északra található Imperial Beach városával. Ez a híres homokpad Silver Strandként ismert, vagy egyszerűen Strandként.

BEVEZ

A BUD/S kiképzést három fázisban tartják: Első Fázis – fizikai kondicionálás; Második Fázis – bűvár kiképzés; és Harmadik Fázis – szárazföldi hadviselés. Annak érdekében, hogy az újoncokat felkészítsék a fázis kiképzésre, a SEAL jelölteknek el kell végezniük egy előképző tanfolyamot, amit Bevezető Tanfolyamnak, vagy Beveznek hívnak. Hivatalosan a Bevez célja „fizikailag, mentálisan és környezetileg felkészíteni az alkalmas SEAL jelölteket a BUD/S kiképzés megkezdésére”. A Bevez megkezdése előtt az újoncok megérkeznek a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központba. Zömében ez fizikai kondicionálás nyomás nélkül – idő ráhangolódni az előttük álló megpróbáltatásra.

A BUD/S újoncok különböző előélettel jönnek a Különleges Hadviselési Központba. Újonnan avatott korvetthadnagyok jönnek a Haditengerészeti Akadémiáról, a Haditengerészeti Tartalékos Tisztképző Intézetekről (NROTC³) és néhányan tiszti iskolából. A legtöbb osztályban vannak flottatisztek – sorhajóhadnagyok vagy fregatthadnagyok –, akik egy hajón töltött turnus után jönnek a BUD/S-ra. Ezeknek a tapasztalt tiszteknek a vezetői képessége gyakran kritikus egy BUD/S osztály sikeréhez. A legénységi állományú emberek közül sokan jönnek az újonckiképző táborból, általában egy haditengerészeti iskolán keresztül, ami segíteni fog nekik

³ Naval Reserve Officer Training Corps

minősíteni magukat a szakbeosztásukra. Azzal a céllal léptek be a Haditengerészetbe, hogy SEAL-ek legyenek. Néhány legénységi állományú ember a flottától jön hajófedélzeti tapasztalattal vagy egy parti létesítményben töltött turnussal. Ezeknek az altiszteknek a vezetői képessége szintén kritikus egy BUD/S osztály sikeréhez. S néhány SEAL jelölt, tiszt és legénységi állományú egyaránt, más haderőnemektől jön. A BUD/S kiképzés kihívása embereket vonz más SOF komponensektől és a Tengerészgyalogságtól.

A Bevezető Tanfolyam jelenleg egy öthetes tanmenet. Az újoncok itt tanulják meg a BUD/S kiképzés szabályait és hagyományait, s tanulnak ennek a harcos osztálynak a kultúrájáról és ethoszáról. A Bevez arra is szolgál, hogy fizikailag és mentálisan összehozza az osztályt. A tanulók többsége egyénileg készült erre. Most osztályként – csapatként – fognak élni és dolgozni. A napok hosszúak, liberálisan adagolt időre menő tengerparti futásokkal, kondicionáló futásokkal a puha homokon, csoportos testnevelési foglalkozással (PT⁴), és sok vízben töltött idővel. Vannak teljesítménynormák – egyéni idők, amiket az újoncoknak el kell érniük, vagy a tanfolyamról kibukás vár rájuk. A BUD/S osztályok, amelyek együtt dolgoznak és csapatmunkát mutatnak, nem feltétlenül boldogulnak könnyen, de jelentős megítélés szerinti fájdalmat kerülhetnek el. A csapatmunka – és annak hiánya – sosem kerüli el a BUD/S instruktorok éber tekintetét.

Egy Bevez újonc életének egy napja 05.30-kor kezdődik medence kiképzéssel vagy egy 4 mérföldes (kb. 6,4 km) tengerparti futással. Reggeli után a délelőtti tehet csuklógyakorlatokkal, az akadálypályával, vagy SEAL alapfelszereléssel végzett gyakorlati munkával. A délután kezdődhet egy kondicionáló futással a puha homokon, újabb medencés munkával, vagy tantermi foglalkozással az elsősegélytől a helyes táplálkozásig terjedő témákból. Az esti étkezés után előfordulhat kiképzési evolúció. A kiképzési nap közben az újoncokat sokszor beküldik a hullámverésbe, általában a gyakorlógömbökben és bakancsukban. Most fáznak és ázottak. A hullámverésből visszatérve hemperegniük kell a homokban. Most fáz-

⁴ Physical Training

nak, ázottak és homokosak – normális viszony egy BUD/S újonc számára. Az étkezéseknek is meg kell fizetni az árát. Az út a Központtól az étkezdéig oda vissza 2 mérföld (kb. 3,2 km). Ez 6 mérföld (kb. 9,6 km) futás, gyakran a hullámverésben tett kirándulás után, csak a napi három étkezésért. Ez fog folytatódni ilyen-olyan formában a következő hat hónapban.

A Bevez lezárására már megkezdődött a lemorzsolódás. A jelöltek 5 százaléka feladja, még mielőtt elkezdődik a Bevez; egyszerűen megijednek az egész folyamattól. Jó 20 százalék fog önként lemondani a kiképzésről a Bevez alatt – néhányan sérülés miatt, néhányan a pillanatnyi fájdalomtól, de a többség azért, mert most megérti, hogy ez a tempó és a hideg víz nem fog véget érni hónapokig és hónapokig. Igazából soha nem fog véget érni. Ezeknek az embereknek a többsége fizikailag alkalmas, de hiányzik belőlük a mentális keménység a folytatáshoz. A többségük továbbra is SEAL akar lenni. Egyszerűen nem értik ennek a klubnak a belépődíját.

ELSŐ FÁZIS

Az Első Fázis kiképzés instruktorkok új készletét és kihívások új készletét nyújtja a BUD/S osztálynak. Az Első Fázis nagyon hasonlít a Bevezhez, de az intenzitást feltekerték egy fokkal – talán két fokkal. Gyilkos PT foglalkozással kezdődik az első napon. A hullámverésben tett kirándulás és a homokban hempergés után minden újonc végrehajt ötszáznál több fekvőtámaszt és hatvan húzódzkodást, mire az Első Fázis egy órája tart.

Minden embertől elvárják, hogy javítson a futása, úszása és akadálypályája idején. Vannak új kihívások, például a hullámon átkelés és a rönk PT – egy játék, amelyben újoncok csapatai sürgönypózna darabokkal zsonglörködnek. Átmennek egy fulladásálló vizsgán összekötözött kézzel és lábbal, s egy 50 méteres víz alatt úszáson uszony nélkül. Az Első Fázisban a napok hosszabbak, mint a Bevezben, kevesebb idővel alvásra. A hétvégék, amelyek a nagyon

szükséges időt biztosítják a megviselt testeknek a pihenéshez és gyógyuláshoz, rövidebbeknek tűnnek.

S az Első Fázis újoncok felett sötét felhőként lóg a közelgő Pokol Hét kilátása. A Pokol Hét előtti kiképzést az osztály megkeményítésére és a Pokol Hétre való felkészítésére szánják. A Pokol Hét utáni kiképzésnek figyelembe kell vennie a gyógyulást és olyan ismeretek tanítását, amikre az osztálynak szüksége lesz, mielőtt továbblép a BUD/S kiképzés magasabb fokú fázisaira. Nem könnyű elérni ezt az egyensúlyt. A Pokol Hét lehet a legintenzívebb és legmegteremtőbb kihívás, mind fizikailag, mind mentálisan, bármely ország fegyveres erőiben. Egy osztály elveszítheti a létszáma 20-40 százalékát a Pokol Hét előtti napokban. Ez csak a Pokol Héten elérheti a 60 százalékot. Szorosan követtem a 228-as osztályt a *The Warrior Elite* írása alatt. Kilencvennyolc ember kezdte meg a Bevezetést a 228-as osztállyal. Abból a kilencvennyolcból tizenkilenc fejezte be a Pokol Hétet. Abból a tizenkilencből tíz került avatásra a 228-as osztállyal.

Egy hagyomány, ami a Bevezetés alatt kezdődik és átmegy az Első Fázisba, az erős versengés az osztályon belül. A versengést jórészt az hajtja, hogy a BUD/S-on megéri győztesnek lenni. A legtöbb evolúción a személy vagy csónaklegénység, amely elsőként végez, kap néhány perc pihenőt, vagy kimarad a hideg hullámokban tett kirándulásból. Akik nem győztesek, azok vesztesek, és a veszteseknek fizetniük kell: több fekvőtámasz, több hideg víz, több nem kívánt figyelem az instruktoroktól. Ez nem egy banális fogalom vagy játék. Azok, akik túlélnek a BUD/S-t és eljutnak a csapatokhoz, mindig győzelemre fognak törekedni. Egy igazi SEAL műveleten a győzelem öltheti a feladat végrehajtásának, a robbanótöltetek telepítésének vagy a tűzharc túlélésének formáját. A vesztes a feladat kudarca és/vagy halál.

Az Első Fázis kiképző iroda előtt van egy hajóharang egy oszlophoz kötözve a PT daráló mellett. Az újonc bármikor feladhatja, vagyis DOR⁵-ozhat. Ehhez megkocatja háromszor a harangot, és a darálóra teszi a sisakját. Befejezte – többé nem BUD/S újonc. Más

⁵ Drop On Request – kérésre elbocsátás

szolgálatra küldik a Haditengerészetben. Nem lesz több hideg víz, nem lesz több kimerítő PT foglalkozás, és nem lesz több kondicionáló futás puha homokon. És nem lesz lehetőség SEAL-lé válni. A zöld sisakok sora növekedik az Első Fázisban, de ez a növekedés drámai ugrást vesz a Pokol Hét alatt.

A „kikongatás”, ahogy hívják, különös szokás. A kudarcnak ezt a közhírré tevését néhányan megalázó és szükségtelen megszegyésként kifogásolták. Mások állítják, hogy nem szolgál célt, és talán még egy sikertelen újonc lelki sérüléséhez is vezethet. Egyetértetek – elvben. De ez egy szokás, ami ezt a harcos kultúrát szolgálja. Minden tanuló ekkor vagy akkor megfontolja a feladást. Én megtettem, amikor átmentem a BUD/S-on.

De átmenni azon a darálón és megkongatni azt a harangot nehéz tett, még akkor is, amikor fázol, ázott, homokos és nagyon, de nagyon fáradt vagy. Ez egy gát, amin sokan átjutottunk akkor, amikor úgy éreztük, nem tudjuk folytatni. A BUD/S kiképzés nem az önérzetről vagy a személyes szégyenről szól. Azok kiválasztásról szól, akik hiszik, hogy harcosok akarnak lenni, és akik készek megfizetni az árat, hogy megvalósítsák azt a célt.

A Pokol Hét valamikor vasárnap este kezdődik és péntek kora délutánig folytatódik. Az újoncok ugyanazokat a dolgokat csinálják, mint az elmúlt hetekben – medence evolúciók, rönk PT, akadálypálya, tengerparti futások, hullámon átkelés és óceánúszások. Kétmérföldes oda-vissza utakat tesznek az étkezdéhez naponta háromszor. Állandóan fáznak, ázottak és homokosak. De két dolog más. A Pokol Hét újoncok mindenhova viszik magukkal a 84 kg-os gumicsónakjaikat. Velük a fejükön futnak – a medencéhez, az étkezdéhez, még az akadálypályán is. Még egy dolog: nem alszanak, vagy az alvás erősen korlátozott. Az instruktorok három műszakban, egész nap rajtuk vannak. A Pokol Hetet arra szánják, hogy lásd, ezek a harcos inasok rendelkeznek-e a szívvel, hogy teljesítsenek, amikor fáznak, ázottak és homokosak, és nem aludtak néhány napja. Emlékeztetik az újoncokat, hogy ugyanezek a viszonyok gyakran jelen vannak valódi SEAL harci feladatokon. Ennek az éjjelnappal kiképzésnek a mechanikája többé-kevésbé egy produkció,

nagyon jól kidolgozott és megkoreografált. Az instruktorok figyelik az újoncok minden mozdulatát. Az orvosi felügyelet folyamatos. Az újoncoknak nem engedélyeznek két-három alvási időszaknál többet, összesen négy-öt órát egész hétre. Mozgásban lesznek hatvan óráig, mire részesülnek egy-két óra alvásban. Ez alatt a megpróbáltatás alatt csapatként kell dolgozniuk. A Pokol Hét alatt minden csónaklegénység egy csapat. A vízen csapatként eveznek. A szárazföldön csapatként viszik a csónakot a fejükön. S ez nem csak túlélés; teljesíteniük kell. A nap felkel, a nap lenyugszik, egyik evolúció a másik után – fázós, ázós és homokos. Ez a szív és a szellem válogatási folyamata.

A sisakok sora a haragnál folyamatosan nő. Elég furcsa, hogy azok többsége, aki kikongat, a Pokol Hét első huszonnégy órája alatt tesz így. Miért nem a második napon, vagy a harmadikon? Az ilyen gyötrés egyetlen éjszakája és nappala után az ember nagyon fázik és rendkívül fáradt. És aztán arra gondol: *Meghalok! Még négy nap ebből? Nem tudom, képes vagyok-e rá!* Azok, akiknek van szívük az ilyenfajta intenzív kiképzéshez, mennek tovább. A többi megkongatja a harangot és a darálóra teszi a sisakját. Azok többsége, aki DOR-ozik, fizikailag alkalmas. Egyszerűen hiányzik belőlük az akarat vagy a vágy a folytatásra. Valamikor péntek délután az erősen redukálódott osztály meghallja a varázsszavakat: „Uraim, a Pokol Hétnek vége; kikötöttek.” Emberek kicsi, rongyos, elmondhatatlanul kimerült bandája ekkor összeszedi az erejét, hogy megölelje egymást és megünnepelje győzelmét. Sokan minősítik magukat SEAL-ként, de nem mind. A Pokol Hét csak egy lépés a folyamatban, de fontos lépés, ami közeli megvizsgálást érdemel.

Egy Első Fázis instruktor úgy jellemezte a Pokol Hétet, hogy egy „fekvőrendőr” a BUD/S-on. Az embernek figyelembe kell vennie a kiképzés célját és ennek a harcos kultúrának a követelményeit, hogy teljesen felfogja ennek a kijelentésnek a perspektíváját. Egyrészt a Pokol Hét csak egy hét a harmincból a BUD/S-on, egy lépés az úton a SEAL Szigony kiérdemeléséig. De a világ egyetlen más katonai kiképzésében sincs egy ilyen erős kipipálás az alapkiképzés tanmenetében. Igazából több ennél – sokkal több. A Pokol Hét a

SEAL kultúra lelke, s ez köt össze mindnyájunkat – fiatal és öreget, matrózt és tengernagyot, aktív és nyugállományú harcost. Milyen fontos ez? Minden SEAL tudja, hogy harci feladaton, ha kell, hihetetlen nehézségeket tud elviselni és napokig menni tud alvás nélkül. Sőt, tudja, hogy a mellette harcoló SEAL testvére képes ugyanerre.

A Pokol Hét különös és egyedi esemény, s örökre megváltoztatja az embert. A jövő kihívásait és az élet sok diadalát most ehhez a tapasztalathoz méri. Néhány léleknek a Pokol Hét a zenit, és nehezen teszi túl magát rajta. Számukra a Pokol Héten átjutás a végcél. De a BUD/S újoncok többsége számára ez egy tanulási tapasztalat, s erős motorrá válik a jövő fizikai és mentális erősödéséhez. A Pokol Hét, mint maga a BUD/S, hagyományba mélyen beágyazódott gyökerekkel bír.

Amikor Draper Kauffman korvettkapitány, a haditengerész békaemberek atyja először elkezdte a Haditengerészeti Harci Romboló Egységek (NCDU⁶) kiképzését 1943 nyarán, felkereste a Haditengerészeti Felderítők és Rajtaütők kiképzőtáborát, ami akkor a floridai Fort Pierce-en osztozott az NCDU-kkal. Fogta a nyolchetes fizikai kondicionáló programjukat és belesűrítette egyetlen kiképzési hétbe. Ezt az első hetet Betanító Hétnek hívták, de gyorsan Pokol Hétként lett ismert. Az elgondolás e kimerítő első hét mögött az volt, hogy korán kigyomlálják a gyengéket, és azokat képezzék ki, akik megmaradtak. Azóta a Pokol Hét az első hétről hetekkel későbbre került a mai Első Fázis kiképzésben.

Nem ez a „legjobbat képezd ki, a többit szórd ki” filozófia volt Draper Kauffman egyetlen öröksége. Kauffman és tisztjei átmenetek az első Pokol Héten a legénységi állományú NCDU önkéntesekkel. A gondolat, hogy a tiszteknek az embereikkel együtt kell szenvedniük a kiképzésen, különösen ilyen mértékű szenvedést elviselve, egyedi az amerikai katonai szolgálatban. Ma a tiszt újoncnak, például a SEAL szakasz tiszteknek, nyomás alatt kell vezetniük, és ugyanolyan nehézségeket kell elviselniük, mint az embereiknek. A SEAL munka kemény, fizikailag megerőltető szakma. Ha

⁶ Naval Combat Demolition Unit

egy tisztnek az élről kell vezetnie, fizikálisan legalább olyan alkalmasnak kell lennie, mint azoknak, akiktől elvárja, hogy kövessék őt.

A Pokol Hét története a csapatok és a SEAL kiképzés történetének egy mikrokozmosza. A SEAL elég fiatal – alig negyven éves. Az evolúciós unokabátyja, a haditengerész békaember, éppen betöltötte a hatvanát. Mind a békaemberek, mind a SEAL-ek kényszerűségből születtek, ahogy a Pokol Hét. A fiatal tengerészgyalogosok lemészárlása a tarawai partokon 1943-ban aláhúzta a tengeri deszant partraszállások előtti partfelderítés szükségességét. Erre a veszélyes munkára gyorsan kellett önkénteseket toborozni és kiképezni. A Pokol Hét hamar tűzpróbává vált – egy mód gyorsan megtalálni a megfelelő embereket ehhez a feladathoz. A kiválasztás után sietve megszervezték és a tengerentúlra küldték őket, hogy akadályokat távolítsanak el a szicíliai tengeri deszant partraszállásokhoz. Azok, akik kimentek megtisztítani a partokat Normandiában a D-napi partraszálláshoz, iszonyú veszteségeket szenvedtek. Csak az Omaha parton 52 százalék esett el vagy sebesült meg. Az NCDU-k röviddel a háború vége előtt összeolvadtak a Víz Alatti Romboló Csapatokkal (UDT⁷). Mint UDT-k, ezek az első amerikai békaemberek bevetésre kerültek a Csendes-óceánon, ahogy az amerikai erők Japán felé verekedték magukat. Később jelesen szolgáltak Koreában, parti célokra rajtaütve és kritikus hidrogérafiai felderítést hajtva végre az incshoni partraszállás előtt 1950 szeptemberében. A csendes-óceáni háború és a koreai háború alatt a haditengerész békaembereket a Pokol Hét definiálta.

1962 januárja jelezte az Egyes SEAL Csapat szolgálatba állítását a Csendes-óceáni Flottánál és a Kettes SEAL Csapatét az Atlanti Flottánál. A SEAL-ek kiképzése, mint a békaemberek kiképzése, egy kemény Pokol Hetet követelt. Az új SEAL-ek a feladataikat, amelyek között volt nem hagyományos hadviselés, megtévesztés, felkelés elleni hadviselés és közvetlen művelet, tengeri és folyami környezetre fókuszáltak. A vietnami háború alatt a SEAL közvetlen művelet szakaszok és tanácsadó csapatok lenyűgöző harci sikereket hoztak össze. A vietnami konfliktus csúcspontján sosem volt több

⁷ Underwater Demolition Team

500 SEAL-nél aktív szolgálatban. Ritkán volt egyszerre 120 SEAL-nél több harci övezetbe telepítve. Vietnam óta a változó feladatok és a megnövekedett műveleti tempó arra ösztönözte a UDT-eket, hogy SEAL Csapatokká és SEAL Szállító Jármű (SDV⁸) Csapatokká alakuljanak át.

A Pokol Hét, és az egész BUD/S kiképzés, fejlődésben lévő mű. Ha a Pokol Hét változott az évek során, akkor csak az alaptéma finomításában. 1969-ben a 45-ös osztállyal a virginiai Little Creekben, emlékszem, olyan hideg volt, hogy a mai napig megrezzenek, amikor Shackleton és Scott tetteiről olvasok. Szerintem én tényleg értem, milyen fájni. Azt hittem, hogy az a rettenetes öt nap sosem fog véget érni. Ha aludtam négy órát, szerencsém volt. A megpróbáltatásunk hasonló volt a Pokol Hét modern változatához. Magunkkal vittük mindenhol a gumicsónakokat a fejünkön. Egyik éjszaka egész éjjel futottunk, és másik éjszaka napkeltétől napnyugtáig eveztünk. Nyilván ma jobb az orvosi felügyelet és ellátás, de ez azt is lehetővé teszi a BUD/S instruktoroknak, hogy biztonságban közelebb vigyék egy kicsit a szakadékhoz az újoncokat. A mai Pokol Hét tele van hagyománnyal, de az a hagyomány folyamatosan jobb lesz, és relevánsabb a mai SEAL követelmények szükségleteihez. A jelenlegi Pokol Hét mind a hatvanvalahány evolúciója gondosan megírt és apróságokban folyamatosan módosított, hogy még megerőltetőbb és hatékonyabb legyen.

Gyakran kérdik tőlem: „Milyen a Pokol Hét ma a tiétekhez képest?” Ez nem könnyű kérdés; az enyém régen volt. Az idő begyógyítja a sebeket és a traumát. Szeretném azt mondani, hogy sokkal keményebb volt az én időmben, de nem ez a helyzet. A Pokol Hét fejlődött az elmúlt harminc évben, s így a fiatal emberek is, akik a BUD/S-ra jönnek. A mai BUD/S tanulók nyilvánvalóan erősebbek és sportosabbak, mint azok a múltban. Egyértelmű, hogy sokan, akik a BUD/S-ra érkeznek, néhány óránál többet töltöttek edzőteremben. Mégis vitatni lehet, hogy a jelenlegi nyersanyag kevésbé áll készen az ilyesfajta gyötrésre és fegyelemre, mint a korábbi nemzedékek. Amerikában az élet jó és gyakran puhány. Mindent összevetve, a

⁸ SEAL Delivery Vehicle

jóléti nemzedék talán kevésbé felkészült mentálisan a BUD/S tűzpróbájára, mint az elődeik. Mégis honnan jönnek ezek a fiatal emberek, akik önként jelentkeznek erre a szolgálatra? A népsűrűséghez igazodva a többségük az ország belsejében lévő kisebb közösségekből jön. Úgy látszik, a tengeri harcos életpálya kevésbé vonzó azok számára, akik a tengerparton vagy nagyvárosban élnek. Talán Amerika közepének kisvárosai a kevesebb gazdasági lehetőség vagy a nagyobb hazafias érzés miatt több fiukat küldik el a hazát szolgálni. Ez ugyanígy volt az én BUD/S osztályomban.

A BUD/S kiképzés hosszú, drága, veszélyes és nehéz. Sokkal kevesebb tanuló kerül avatásra, mint amennyit visszaküldenek a flottához. Akkor mi tesz sikeressé egy BUD/S újoncot? Ezt is sokszor kérdezik tőlem. S mivel a Pokol Héte a legnagyobb rész a BUD/S lemorzsolódásából, mi kell ahhoz, hogy átjuss a Pokol Héten? A pszichológiai profilalkotás most része a BUD/S folyamatnak, de ezt a szűrést csak arra tervezték, hogy kigyomlálja a beteges hajlamúakat. Más tesztek is kidolgoztak, amelyek magas fokon jelzik előre a sikert a BUD/S-on. De mivel nem lehet tökéletesen megjósolni, hogy ki fogja megcsinálni vagy ki nem, ezeket inkább útmutatóként használják a kiképzés befolyásolására, mintsem válogató eszközökként. A jelenlegi konszenzus, a BUD/S instruktorokkal és tanterv specialistákkal készített interjúim alapján az, hogy a legtöbb osztály valahogy így oszlik meg: 10-15 százaléka azoknak, akik érkeznek, egyszerűen nem rendelkezik fizikai eszközökkel, hogy átmenjen a kiképzésen vagy a Pokol Héten. Nem tudnak megfelelni a teljesítménynormáknak vagy lelkileg megtörnek. Van újabb 5-10 százalék, aki, hacsak el nem töri a lábát, vagy máshogy meg nem sérül súlyosan, meg fogja csinálni, nem számít, milyen nehéz lesz. De a többi 50-85 százalék bármi lehet. Ha az újoncnak ez a nagy százaléka meg tudja találni magában, vagy megfelelően motiválja a BUD/S kiképző keret, akkor meg tudja csinálni; rendelkezik a fizikai eszközökkel. Hogy a többségük miért nem, annak ahhoz a megfoghatatlan tulajdonsághoz van köze, ami a harcos szív. Ez az alaposan kidolgozott, hagyományoktól kötött folyamat az egyetlen mód annak kiderítésére, hogy kiben van keménység és kiben nincs?

Az egyetlen mód annak megállapítására, hogy ki fog jeleskedni egy tűzharcban és ki fog elbukni? Amíg nem lesz egy feleletválasztós teszt a szívhez, vagy esszékérdések a bátorság meghatározásához, hiszem, hogy igen.

Azt is hiszem, hogy az egyik legerősebb motiváció az odatartozás vágya. A BUD/S-on küzdő fiatalemberek esetében ez a vágy, hogy egy elit csoporthoz tartozzanak – hogy részei legyenek ennek a zárkörű harcos kultúrának. Azoknak, akik sikerrel jártak, magas elvárásaik vannak magukkal szemben, és társulni akarnak másokkal, akik osztják ugyanazokat az elvárásokat. A legjobbak akarnak lenni és a legjobbakkal akarnak szolgálni. Azt is hiszem, hogy a BUD/S-on a siker az intelligencián alapul. Biztos vagyok benne, hogy sokan más véleményen lesznek, vagy akár az ellentétét erősítik: hogy intelligens személy nem visel el ilyen durva bánásmódot. De az intelligencia részben az a képesség, hogy előre gondolkodsz, és tisztán elképzeled a személyes céljaidat. A Pokol Hét mentális vesszőfutás, nem csak fizikai. Azok, akiknek van egy világos céljuk, hogy hova tartanak, s tudják, miért tartanak oda, kevésbé valószínű, hogy mentálisan megadják magukat a fizikai fájdalomnak.

A Pokol Hét után az Első Fázis utolsó heteit a hidrográfiai felderítésnek, a térképészet mechanikájának és a kishajós navigációnak szentelik. A Pokol Hét túlélői a következő hétfőn tantermi munkával kezdenek, de a hét végére megint vízben vannak – fázva, ázottan és időnként homokosan.

MÁSODIK FÁZIS

A Második Fázis a merülő fázis. Ebben a fázisban is végeznek a tanulók PT-t minden nap. Elvárják tőlük, hogy javítsák az idejüket az akadálypályán, a 4 mérföldes futásokon és az óceánúszásokon. Az új tudnivaló a BUD/S kiképzésnek ebben a fázisában a merülés – vagy még pontosabban, a harci úszóvá válás tanulása. A Második Fázis első néhány hetét tanteremben töltik bűvárfizika és bűvár fiziológia tanulásával. A tanulók az Egyesült Államok Haditengeré-

szetének merülési és kezelési táblázatairól tanulnak. Mindenkinek kemény vizsgákon kell átmenni ezekből a témákból, mielőtt megkezdik a merülés oktatását. Tesztelik őket a dekompressziós kamrában is a képesség miatt, hogy tiszta oxigént lélegezzenek nyomás alatt. A Központ bűvártornyában lemerülnek 15 méterre csomókötő gyakorlatokhoz, és szabad emelkedéseket végeznek.

A Második Fázis harmadik hetét medence hétnek hívják. Az újoncok a sportbúvárokhoz hasonló búvárfelszerelést használnak, azt leszámítva, hogy a palackok duplatömlős regulátorral vannak felszerelve. A medence hét alatt a Második Fázis újoncai búvárkodni tanulnak. Miután elsajátítják az alapokat, az újoncok megtanulnak adott víz alatti rutinokat végrehajtani az előírt módon. Ezek közé tartozik a felszerelésük levétele és felvétele, s elcserélése az úszótárs felszerelésére. Amikor gyakorlottá válnak ebben, az újoncok készen állnak a medence alkalmassági vizsgájukra, amely során stressz alatt kell megvédeniük a víz alatti ismereteiket. A BUD/S újoncok ezt „medence zaklatás”-nak hívják. Komoly akadály ez, és meghatározó pillanat a Második Fázisban, s az egyetlen alkalom, amikor egy újonc az úszótársa állandó jelenléte nélkül lesz a víz alatt. Minden újonc egy az egyben van egy instruktossal a medence fenekén. Az instruktor megbukfencelteti az újoncát, lehúzza az uszonyait és a maszkját, összegubancolja a tömlőit és elzárja a levegőjét. Az újoncnak helyre kell állítania a levegőellátását és kijavítani a hibát – víz alatt. Csak végső esetben veheti le a felszerelését és mehet a felszínre.

A BUD/S újoncok ezután elkezdnek dolgozni azzal a búvárfelszereléssel, ami az állandó víz alatti társuk lesz a SEAL karrierjük során: a Draeger LAR⁹ V készülékkel. Ez zárt rendszerű, 100 százalékos oxigénes légzőkészülék. A haditengerészeti típusjele ennek a készüléknek Mk 25; a csapatokban a SEAL-ek a gyártója nevét használják – Draeger. Ennek a készüléknek az előnye SEAL műveletekhez az, hogy nincsenek árulkodó buborékok, a víz alatti élettartama sokszorosa a nyílt rendszerű légzőkészülékeknek, és könnyű a tömege. A Második Fázis utolsó heteiben a BUD/S újoncok a

⁹ Lung-Activated Rebrether – tüdővel aktivált újralégző

Draegerrel gyakorolnak, víz alatti navigációt, lábtempószámlálást és harci úszó ismereteket tanulva. Azt is megtanulják, hogy hogyan gondozzák és tartásuk karban ezeket a taktikai búvárkészülékeket. Minden nap végrehajtanak egy merülést a San Diego-öbölben, hogy megtanuljanak egy új ismeretet, és a korábbi merüléseken elsajátítottakra építsenek. Amint gyakorlottá válnak nappali merülés alatt, elvégzik éjszaka.

Ahogy a BUD/S osztály a Második Fázisban dagozik, a tempó sosem lassul. A többség még gyógyul a Pokol Hétből és az Első Fázis gyötrelméből, de a BUD/S újoncoknak fájdalommal kell dolgozniuk, mint ahogy a műveleti SEAL-eknek készen kell állniuk harcolni, amikor fáj nekik. Néhányaknál ez fáradásos törés a lábukban. Másoknál ingyulladás, vagy enyhe fertőzés, vagy repedt borda. De a kiképzés csikorog tovább. Gyakran nem érnek vissza a körletekbe éjfélnél vagy egy óránál előbb, s ötkor fent vannak – nap nap után. Tudják, hogy a BUD/S legnehezebb része mögöttük van, de még nagy utat kell bejárniuk. A BUD/S zaklatása és gyötrelme talán véget ér, de mindig kiképzésen lesznek. S gyakran lesznek elázva és fázva. A BUD/S instruktorok a Bevez óta mondogatják ezt. Most, hogy a kiképzés utolsó fázisa előtt állnak, kezdik elhinni.

A merülési fázis utolsó napján a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központtól délre úsznak Imperial Beach mólójához – 5,5 mérföld (kb. 9 km) nyílt óceán. Ez hosszú úzás hideg vízben, de a Második Fázis utolsó evolúciója. Még BUD/S tanulók, de jó úton járnak a békaemberré váláshoz.

A HARMADIK FÁZIS

A Harmadik Fázis a Romboló és Harcászati Fázis – gyakran hívják Szárazföldi Hadviselési Fázisnak. A Harmadik Fázis kilenc kiképzési hete alatt az osztály megtanulja a szárazföldi hadviselés alapjait – a haditengerész kommandós szárazföldi ismereteit. Az első napirendi pont az osztály számára a tábori felszerelés vételezése: H-málha (harci málhaöv), kulacsok, tártáskák, hátzsákok és hálózások. Ez

után, mint egy rakás újonc a Hadseregben, megtanulják, hogyan igazítsák meg és viseljék az alap máthaövet. Most a katonáskodás alapjait tanuló tengerészek ők. Mint a Második Fázisban, az osztályt mérik futásokon, óceánúszásokon és az akadálypályán, de a szintidők megint alacsonyabbak; a Második Fázis idői már nem elég jók. Sok kondicionáló futást végeznek teli hátizsákkal és tábori felszereléssel.

A Harmadik Fázis első hetét jórészt a szárazföldi tájékozódásnak szentelik. Az osztály megtanul térképet olvasni, tájolót használni, és irányvonalban lépkedni, lépésszámlálással mérve a távolságot. Az első hét egyben ismerkedés is a fegyverekkel. Pisztolyokkal kezdenek – a SEAL csapatok rendszeresített SIG Sauer 9 mm-es félautomatájával. A szárazföldi tájékozódás és fegyverbiztonság tantermi munkája után az osztály elindult a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központból a La Postában lévő Haditengerészeti Különleges Hadviselési Kiképző Objektumba, egy átszegdelt katonai gyakorlótérre a Laguna-hegységben, San Diegótól jó 130 kilométerre keletre. Az osztály itt nappali és éjszakai tájékozódási gyakorlatokat végez és minősíti magát a pisztoly lőtéren a SIG Sauerrel.

A második hét további fegyveres kiképzés, közte fegyverbiztonság és lövészet minősítések. A BUD/S újoncok megismerkednek az elsődleges SEAL fegyverrel, az M-4 gépkarabéllyal. Az M-4-es a rendszeresített katonai M-16-os változata, de rövidebb csővel és betolható válltámasszal. A Harmadik Fázis újoncai közel egy hetet töltenek a kaliforniai Camp Pendleton SEAL lőtéren, és minősítik magukat az M-4-essel. Az újoncok lehetőséget kapnak arra is, hogy lőjenek különféle sörétes puskákkal és géppisztolyokkal a SEAL arzenálból. A második hét végét az osztály Top Gun lövészversenye határozza meg. A tanuló lövészeknek kettesével kell összecsapniuk és eltalálniuk két célt. Állva kezdenek az M-4-esüket készenlétben tartva. Az instruktor jelére a két lövész féltérdre ereszkedik és tüzet nyit egy fém célalakra 25 méterről. Amint a lövész találatot jegyez, fekvő testhelyzetbe megy és megcélozza a második célt, egy célalakat 50 méterre. A két találatot előbb elérő lövész a győztes.

Egyenes kieséses rendszerben megállapítják az osztály legjobb lövészét. Ezért a megtiszteltetésért kap egy dístáblára helyezett K-bar kést, amelybe belegravírozzák a nevét, mint az osztály legjobb lövésze.

A harmadik és negyedik hét ismét a Központban és a tanteremben telik, romboló kiképzéssel. A SEAL-eknek különféle katonai és rögtönzött rombolást kell ismerniük, s robbanóanyagok biztonságos kezelését szárazföldön és vízben. Megtanulják a töltetek villamos és mechanikus gyújtásának alapjait. Alapvető gyújtóláncokat lehet gyutacsokkal előkészíteni és robbantani a parton a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ közelében, de a komoly romboló kiképzést a San Clemente-szigeten tartják.

Sok tekintetben a San Clemente-sziget a Harmadik Fázis. San Clemente a Csatorna-szigetek egyike a dél-kaliforniai part előtt. Átszegdelt, kőtömbökkel teli földdarab, gyéren borítva bokrokkal, kristályvirággal és kaktusszal – sok a fügekaktusz és a kígyókaktusz. Tiszta napon látható a Santa Catalina északkeletre. A sziget északi csücskében van Camp Al Huey, a BUD/S kiképző objektum. A BUD/S osztályoknak itt megvan minden, amire szükségük van a kiképzéshez: körletek, étkezdé, fegyverraktár, fegyvertisztító állások és tantermek. Vannak lőterek, romboló lőterek, kézigránát lőterek és egy akadálypálya. Négy hét kiképzés a San Clemente-szigeten áll csak az újoncok és a BUD/S avatás között, de ez négy nagyon hosszú hét. A San Clemente-n heti hét napot dolgoznak egész idő alatt szünet nélkül.

Folytatódik a fegyveres kiképzés San Clemente-n. Az újoncok harci lövésztechnikákat tanulnak az M-4 gépkarabéllyal és a SIG Sauer pisztollyal. A harci lövészet gyors és pontos lövést, tárcserét és további lövedékek célba juttatását igényli. Szakértő céllövészet és tárkezelés szükséges hozzá. Aztán a lőkiképzés rátér az azonnali reagáló készségekre (IAD¹⁰). Az IAD-eket arra használják, hogy megtanítsák a SEAL-eknek, hogyan szakítsák meg a harcérintkezést egy tűzharcban, vagy rohamozzanak meg gyorsan egy ellenséges állást. Az IAD-k szükségessé teszik, hogy a SEAL raj lépcsőzetesen

¹⁰ Immediate-Action Drills

települjön át két elemben, ahol az egyik elem manőverezik, míg a másik elem alaptűzet fektet le. Ez azt jelenti, hogy valaki melletted és kissé mögötted lő az előtted lévő célra. Ez a kiképzés komoly bizalommal jár. Az IAD kiképzés erősen megkoreografált, és gondosan felügyeli a Harmadik Fázis kerete. Az újoncok sétálnak ezeken a drilleken, mielőtt futnak, és elvégzik őket nappal, mielőtt elvégzik őket éjszaka.

San Clemente-n a BUD/S újoncok SEAL szárazföldi hadviselési alapismereteket tanulnak, például lesállításokat, hevenyészett lesállításokat, építmény átvizsgálásokat, fogolykezelést, felderítő technikákat és rajtaütés tervezést. Ezeket az ismereteket megtanulják a tanteremben, elpróbálják nappal a terepen, aztán kimennek és végrehajtják őket éjszaka szimulált harcászati helyzetben.

Az újoncok fogják, amit megtanultak a Központban, és nehéz romboláshoz alkalmazzák a szigeten. Az osztály mechanikus gyűjtőlánccokat készít elő, amiket gondosan időzítenek, hogy biztonsági tűrést hagyjanak. Ezután tölteteket telepítenek és robbanózsínórral szerelik fel őket. Végül összekötik őket romboló mezővé a partvonalon telepítve, és: „Robbantás!” C-4 kenyérzsákokat, Mk 75 tömlőket és Bangalore-torpedókat élesítenek s robbantak – 225 kg egy robbantással. Minden robbantásnak van egy célja és több tanítási pontja, melyek közül nem a legkisebb a robbanóanyagok biztonságos kezelése, élesítése és robbantása. Ugyanazokkal az alapismeretekkel, amiket a Harmadik Fázis romboló hetén tanultak meg, Afganisztánba települt SEAL-ek több száz tonna al-Kaida fegyvert, lőszert, robbanóanyagot és felszerelést robbantottak fel. A nehéz rombolásokon való dolgozás után az újoncok megtanulnak Claymore aknákat telepíteni és elműködtetni, s lesállításokat állítani Claymore-ok és rögtönzött robbanó eszközök használatával. Onnan egy délután gránátokkal, a 40 mm-es vállfegyverből lőhető és kézzel dobható változatokkal egyaránt.

Az utolsó hét San Clemente-n a kiképzési terepgyakorlatokkal (FTX¹¹) telik. Minden reggel egy raj kap egy feladatot – egy teherautóparkot, egy rakétakilövőt, egy ellenséges alaptábor –, és az

¹¹ Field Training Exercise

újoncok elkezdik megtervezni a műveletet. Ez lehet felderítő feladat, közvetlen művelet csapás, romboló lesállítás vagy rajtaütés. A nap folyamán terveznek, eligazítanak, elpróbálnak és felkészülnek.

Éjszaka szimulált harci feladatokat hajtanak végre, egy raj célpontokként. A művelet után visszatérnek a tanterembe. Minden rajparancsnok kikérdezi a raját, és az instruktorkeret kiértékeli az evolúciót. Ha az újoncok szerencsések, kapnak néhány óra alvást, majd elkezdik az újabb harci feladatot.

Minden feladat egy OTB¹²-vel végződik. Az OTB művelet egy kulcsfontosságú SEAL taktika, amivel az újoncok az Első Fázisban ismerkedtek meg. A BUD/S-on nappal kezdik az OTB-ket, aztán újra és újra végrehajtják őket éjszaka. Először a célkörzetbe eveznek és lehorgonyozzák a gumicsónakjaikat a parttól néhány száz méterre. Ezután beküldik a felderítő úszókat a part felderítésére. Az egész raj csak ezt követően megy partra. A raj átsiet a fövényen és rejtékhelyre kúszik közvetlenül a dagályvonalon túl. A SEAL-ek akkor a legsebezhetőbbek, amikor partra jönnek, ezért újra és újra gyakorolják ezeket a tenger-szárazföld átkeléseket teljes harci felszereléssel és fegyverrel. San Clemente-n a harci gyakorlatokon uszonyt hordanak, ami a bakancsukra húznak, és részben felfűjják a mentőmellényüket a harci málhájuk hordozásához. A parton a H-málhájukra rögzítik az uszonyokat a szárazföldi haladáshoz. Ez hideg, vizes, piszkos munka, és jól meg kell tanulni. Ezek a leendő SEAL-ek újra és újra végre fogják hajtani ezt haladó kiképzésen és a SEAL szakaszaikban.

A Harmadik Fázis kilencedik hetének péntekje az avatási nap. Nagy nap ez a túlélő újoncoknak és nagy lépés a SEAL-lé válás felé vezető útjukon. A Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ zászlókba öltözött. Büszke szülők figyelik a fiatalembereket a pódiumhoz menni és átvenni az avatási oklevelüket. Az aktuális Bevez osztály az alakzat egyik oldalán áll, csodálattal és várakozással nézve az eseményeket; az ő megpróbáltatásuk csak most kezdődött. A szónok egy aktív vagy nyugállományú SEAL, aki kéznél van az új BUD/S avatottak elismerésére és néhány lelkesítő szóra,

¹² Over-the-Beach

ahogy továbblépnek a haladó kiképzésükre. Megindító alkalom ez avatottaknak és szónokoknak egyaránt. Tudom; abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy két BUD/S avatáson beszéltem.

Emlékszem, az első alkalommal elvittem a feleségemet, Juliát a BUD/S avatásra. A nagy pompa és ceremónia között, ami ezt az eseményt kíséri, volt egy kis csoport fehér díszegyenruhában, hal-kan beszélgetve egymás között, a kezdésre várva.

– Drágám – mondtam neki –, ők azok, a leendő SEAL-jeink.

– Arra a csoport tengerészre gondolsz! Azokat a fiúkat fogják avatni?

Bólintottam.

– Nem létezik! – felelte. – Olyan átlagosak... és olyan fiatalok.

Igaza volt; tényleg átlagos fiatal tengerészeknek néztek ki. Nem feltétlenül szúrnád ki egyiküket egy csoport tengerész közül egy hajó legénységéből vagy egy hajózó századból, mint valami különlegest. De különlegesek – nagyon különlegesek. Ezek a fiatalember-ek harcos inasok, és már egy másik faj. Most elkezdik a SEAL operátor szakismeret tanulásának komoly munkáját. Előttük áll a Had-sereg ejtőernyős kiképzése és a SEAL Minősítő Kiképzés – a felsőbb iskola. A BUD/S avatással megvalósítottak egy komoly lépést a Szigony kiérdemlése felé vezető úton. Az új BUD/S avatottak egymás után elhagyják az átadó emelvényt az avatási oklevelükkel. Mindegyik kap egy személyes gratulációt a BUD/S instruktorok vá-rakozó sorától – egy intéssel együtt, hogy maradjanak figyelmesek és dolgozzanak tovább. Nem lesz könnyebb, mondják nekik utoljára; a kiképzésnek soha nincs vége. De ma, az avatásuk napján ezek a legújabb BUD/S avatottak megünnepelhetik a teljesítményüket. A szüleik, és egészében a SEAL közösség velük ünneppel. A ceremónia azzal zárul, hogy az osztályparancsnok „kikongatja” az osztályt. Háromszor megkondítja a BUD/S harangot, és egy újabb BUD/S osztály hagyja el a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Köz-pontot. Ez nagyon különleges nap. Én úgy emlékszem a BUD/S ava-tásom napjára, mintha tegnap történt volna, pedig nem. 1969. má-jus 2-án történt.

A LEVEGŐBE

A BUD/S kiképzés után az egész osztály egy-két hét szabadságot élvez. Néhányan hazamennek meglátogatni a családjukat; mások maradnak, s élvezik az egyszerű szabadságot, hogy nem kell már napkelte előtt fent lenniük és nem áznak-fáznak az ébren töltött óráik többségében. Sok BUD/S avatott hordoz valamilyen lassú lefolyású sérülést az alapkiképzésről. Bár mostanra szinte érzéketlenek a hideg vízre és az alváshiányra, fáradtak s egy kicsit megviseltek. A korlátlan alvás luxusa az eufóriával táplálva, ami a BUD/S kiképzés befejezésével jön, leírhatatlanul élvezetes. Néhány évnél több telt el, mióta elvégeztem ezt a programot, de még mindig könnyedén fel tudom idézni a fázást és kimerültséget, amit az a néhány csodálatos nap követett, amikor aludhattam, amennyit akartam, s szárazon és melegen maradtam. Akkoriban mi egyenesen a csapatokhoz mentünk haladó és kitelepülés előtti kiképzésre. Ma a BUD/S avatottak a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központhoz vezényelve maradnak. Továbbra is az „iskolaépület”-ben vannak; a kiképzésnek soha nincs vége. Kapnak szabadidőt, de mondják nekik, hogy maradjanak fittekké és készítsék fel magukat mentálisan az előttük álló nagyon fontos kiképzésre.

A rövid szünet után a BUD/S avatottak osztályként mennek a Hadsereg Légideszant Iskolájába – vagy ahogy közismert, az ugró iskolába. Ezt a kiképzést a georgiai Fort Benningben tartják. Ez egy 3 háromhetes kiképzés, ami embereket képez és minősít a katonai bekötött ejtőernyőzés alapjairól. Minden BUD/S osztályban vannak néhányan, akik már ugró minősítésűek, és nem kell Fort Benningbe menniük. De annak a minősítésnek katonai oklevélnek kell lennie; civil ejtőernyős vagy szabadeső képzés és tapasztalat nem számít. Ezen a kiképzési tanfolyamon a BUD/S avatottak az iskolatársaikkal együtt végrehajtanak öt minősítő ejtőernyős ugrást, köztük egy felszereléses ugrást hátizsákkal és gépkarabéllyal. Ezzel kiérdemlik a Hadsereg ezüst ugrószárnyait, s megtanulják a tömeges ejtőernyős műveletek alap mechanikáit.

Az ugró iskola hagyományoktól kötött, módszeres kiképzési tanfolyam fogja a földhözragadt katonákat és átalakítani őket ejtőernyősökké. Vagyis sokkal többről van szó, mint katonai ejtőernyőzés egyszerű oktatásáról. A tanfolyamot arra tervezték, hogy szellemet és büszkeséget építsen a Hadseregben, s egy bizonyos elitizmust, ami az ezüst szárnyak viselésével jár. A büszkeség mélyre megy a Hadsereg légideszant egységeiben, s ez mind Fort Benningben kezdődik. Mind láttuk ezt a büszkeséget és professzionalizmust a 101. légi-szállítású hadosztálynál Irakban. A számos példa között volt Tony Jones százados esete. Miután súlyosan megsebesült a kuvaiti gránát incidensben, Jones kórházi ágyhoz volt kötve. Hallva, hogy a 101-es készül Irakba vonulni, a jó százados kisurrant a kórházból és stoppal elment az egységéhez – csak bakancsot, kórházi köntöst és repeszálló mellényt viselve. A BUD/S avatottak az elitről és különlegesről vallott saját elképzelésükkel érkeznek a Hadsereg hatalmas bázisára. De be kell állniuk a sorba a katona osztálytársikkal, és ismét tanulókká válnak. Az ugró iskola fizikai követelményei és kiképzési nehézsége semmiségnek tűnik a haditengerészek számára. Időnként a BUD/S avatottak túlzott vagy helytelen szellemet tanúsítanak, miközben a Hadsereg módján tanulnak ejtőernyőzni. Volt, hogy szivarral kínálták egymást futáskor, vagy ötven fekvőtámaszt nyomtak, amikor tízre küldték le őket. A kiképző őrmesterek, vagy feketesapkások, láttak már ilyet. Tolerálják egy pontig, és amikor kell, tudják, hogyan zabolázzák meg a BUD/S avatottakat.

Bár a Hadsereg ejtőernyős mechanikája értékes, a legtöbb SEAL soha nem fogja használni a tömeges ejtőernyős ugrás technikákat, amik megszokottak a Hadsereg légideszant műveleteiben. S a három hét túl soknak tűnik azért, amit a SEAL újoncok kapnak ettől a kiképzéstől. Tervek vannak folyamatban, hogy a Központ kidolgozzon egy saját ejtőernyős kiképző tanfolyamot a BUD/S avatottaknak, a tengeri különleges operátorok követelményei köré építve. Ez kiképzést fog biztosítani szabadeső, nagy magasságú, alacsony nyitású (HALO¹³) ejtőernyőzésben és bekötött ugrásban. Ez a ki-

¹³ High Altitude, Low Opening

képzés még a tervezőasztalon van, de úgy becsülik, hogy a tanfolyam négy hétig fog tartani, és öt bekötött, valamint harminc napos és éjszakai HALO ugrást biztosít majd a BUD/S avatottaknak.

A BUD/S avatottak visszaérkeznek Coronadóba és a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központba az új ezüst szárnyaikat viselve. Miután lesz további öt ejtőernyős ugrásuk, összesen tíz, minősítik magukat a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság arany ugrószárnyaira. A Szigonyhoz vezető útnak ezen a pontján a BUD/S osztály legénységi állományú tagjai és tisztjei elválnak egymástól. A legénységi állományúak csoportként csatlakoznak a következő esedékes SEAL Minősítő Kiképzésen (SQT¹⁴). Az SQT az utolsó nagy akadály, mielőtt ezeket a BUD/S avatottakat hivatalosan SEAL-eknek nevezik. Az osztály tisztjei kiképzési tanfolyamok sorát kezdi meg, mielőtt bekerülnek egy későbbi SQT osztályba a mögöttük avatott BUD/S osztály legénységi állományú tagjaival. Több oka van az osztály tisztnek ilyen visszaurításának.

A haladó SEAL kiképzés fejlődése az SQT jelenlegi változatává egy hosszú és drága tanmenetet eredményezett. Az SQT-t, és nem a BUD/S-ot tekintik most a kulcsfontosságú kiképzésnek a SEAL-ek teremtésében. Ez a kiképzés azt kéri a tanulóktól, hogy gondolkodjanak és tanuljanak, s azt követeli a tisztektől és a rangidős altisztektől, hogy tervezzenek és vezessenek. A tiszteket kiképző tanfolyamokra küldik, hogy segítsenek nekik megfelelni ennek a megemelt elvárásnak, s hogy tervezési és vezetői eszközöket biztosítsanak nekik. De ennél többről van szó. A BUD/S-on kialakult kötelékek hajlamosak elhalványítani a tekintély és felelősség védelmi vonalait a tisztek és az emberek között. Ezek a hagyományos különbségek, bár gyakran elég nehezen megfoghatók a szorosán összetartó különleges műveleti egységekben, elengedhetetlenek a különleges műveleti feladatok végrehajtásában. A SEAL közösségen belül ugyanannak a BUD/S osztálynak az avatottjai testvérek egy életre, s ezt soha semmi nem fogja megváltoztatni. Minden SEAL testvér, de különleges kötelék van azok között, akik együtt osztoztak a lemorzsolódáson és fájdalomon, ami az alapkiképzés

¹⁴ SEAL Qualification Training

túlélését kíséri. De hasznos a tiszteknek olyanokat vezetni és olyanokkal kiképzésen lenni, akik talán nem állnak olyan közel hozzájuk, mint a BUD/S testvéreik. S lehetővé teszi ezeknek a tiszteknek, hogy kemény kiképzési tapasztalatot osztozzanak legénységi állományú emberek másik csoportjával. A legénységi állományúaknak ez egy lehetőség megmutatni az ismereteiket és professzionizmusukat tisztek másik csoportjának. Azok az emberek, akik osztálytársakként osztoznak a BUD/S és az SQT terhein, egész különleges hadviselési karrierjük alatt különleges ragaszkodással látják és köszöntik egymást. Azok a kötelékek meg fognak maradni jóval az egyenruhában töltött idejük után. Az enyém kétségtelenül megmaradt. Közben alakul a személyes és professzionális hírnevük. A csapatokban a hírnév minden. Az ember hírneve a BUD/S alatt kezdődik, s az SQT-n finomodik és növekedik. Ha egy ember kínlódott a BUD/S alatt, a gyenge tanuló hírnevét gyorsan legyőzheti, ha képes bizonyítani, hogy erős SQT tanuló. Szóval a legénységi állományú, ejtőernyős minősítésű BUD/S avatottaknak rögtön a felsőbb iskola jön; a tiszteknek közbenső kiképzés.

VEZETÉS

Vezetést tanítanak és várnak el a SEAL kiképzés minden szintjén a BUD/S elejétől egészen a SEAL szakasz kiképzésig és a SEAL osztály kitelepülésig. Ennek a vezetésnek a zömét a SEAL műveleti elemeken belüli hagyományos vezetői szerepek hajtják, amelyek az idők során kialakultak. A vezetés a SEAL kultúra része. A „Megéri győztesnek lenni”-t felváltja az „Így fogjuk végrehajtani ezt a feladatot; utánam.” Annak zöme, amit a SEAL-ek egyénileg és együttesen tesznek, az, hogy látnak egy feladatot, s a tapasztalatuk és kiképzésük alapján nagyon gyorsan intézkedést tesznek a megoldására. Sok hagyományos katonai egységben a tisztek vagy rangidős legénységi állományú emberek adják a parancsokat, s a katonák követik a kapott parancsokat. Ha nincs parancs, nincs cselekvés. A műveleti SEAL szakaszokban, amikor tennivaló van, általában ad-

nak valamilyen útmutatást, de nem mindig. Gyakran az egyéni SEAL látja, mit kell tenni, aztán megteszi. Máskor a parancs a végrehajtásra egyszerűen ennyi: „Oké, srácok, valósítsuk meg.” Egy műveleti SEAL szakaszban minden ember vezető. Ez nem történik meg komoly kiképzés és az egyes SEAL operátorok közötti bizalom nélkül.

A BUD/S alatt a tisztektől és a rangidős altisztektől magasabb vezetői normát várnak el, mint az osztály többi tagjától. Teljesíteniük kellett a normát, de arról is gondoskodniuk kellett, hogy a rajuk és a csónaklegénységük is teljesítse. A BUD/S avatás után a tiszteknek továbbra is teljesíteniük kell egy meghatározott kiképzési normát, de azt is elvárják tőlük, hogy felelős, gyakran újító vezetést tanúsítsanak. Az SQT-n és a csapat műveleti kiképzésen felelőségek egyre határozottabb köre lesz. A legénységi állományú emberektől elvárják, hogy témaszakértőkké váljanak híradásban, merülésben, légi műveletekben, fegyverekben és számos SEAL szakbeosztásban. A tiszteknek a feladattervezésre és a harcászati döntéshozatalra kell fókuszálniuk. Mindegyiküknek emelt szintű szaktudást és fizikai erőnlétet kell fenntartaniuk.

A kulcsfontosságú vezetői kiképzés a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központban a Csapattiszt Kiképző Tanfolyam és a Rangidős Altiszt Kiképző Tanfolyam (JOTC¹⁵, illetve SPOTC¹⁶). Az altiszt tanfolyam csapat altiszteknek van, akik két vagy több szakasz kitelepüléssel rendelkeznek, és szakasz szolgálatvezető altiszti (LPO¹⁷) felelőségekre vagy szakasz főaltiszti szolgálatra készülnek. Ennek a két kulcsfontosságú vezetői beosztásnak a feladatai és felelőségei későbbi fejezetekben lesznek megtárgyalva. Ezeket a vezetői tanfolyamokat az előzőtől némileg eltérően tartják a Központban. Néhány esetben instruktorok kicserélődése vagy más vendégelőadók rendelkezésre állása miatt van így. Lényegében ez a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ parancsnokainak folyamatos jövőbelátása, hogy kihasználjanak minden lehető-

¹⁵ Junior Officer Training Course

¹⁶ Senior Petty Officer Training Course

¹⁷ Leading Petty Officer

séget a csapat tiszti és altiszti vezetési kaliberének erősítésére. A tiszti és altiszti vezetői tanfolyamoknak vannak hasonlóságai. Mivel a csapattiszt tanfolyam az, amit a Szigony átadása előtt tartanak, ezzel foglalkozunk ebben a részben.

A JOTC jelenleg 5 hetes tanfolyam. A tanfolyam három héttel kezdődik, amelyek forgatókönyv alapú vezetői szemináriumokkal telnek. Vannak bemutatók az NSW¹⁸ történeleméről, vezetés-irányítási kapcsolatokról, legénységi állomány teljesítményértékeléséről és nyilvános beszédéről, továbbá a közösség ismert, aktív vagy nyugállományú SEAL-jeinek előadásai. E három tanteremben töltött hét alatt az új BUD/S avatott tisztek tanulnak a Hadsereg és a Légierő különleges műveleti komponenseiről. Arról is tanulnak, hogy az amerikai katonaság hogyan vív háborút, és az NSW szerepéről a szolgálati útban, amikor hadműveleti szintésre települ. Vannak tanórák a SEAL tisztek igazgatási és jogi felelősségeikről, a számítógép szoftverről, ami segít nekik ezekben a feladatokban.

A tanulók minden reggel PT-t végeznek csoportban, amit futás vagy úszás követ. Általában a csapatoktól vagy a kiképző parancsnokságtól vezeti őket valaki, talán egy szakasz tiszt vagy egy szakasz főaltiszt. A JOTC tanfolyam alatt, amit megfigyeltem, legalább egy futást Rick Smethers sorhajókapitány vezetett, a Központ parancsnoka, és Bob Harward sorhajókapitány, az Egyes Haditengerészeti Különleges Hadviselési Csoport parancsnoka. A tanuló tisztek elismerték, hogy egyik magas rangú tiszt sem vezetett különösebben könnyű futást. Amikor lehetséges, az ebédeket csapatparancsnokok és vezénylő főaltisztek társaságában költik el. A JOTC-n sok időt és energiát szentelnek arra, hogy ezek az új BUD/S tiszti avatottak SEAL tisztekkel és műveleti SEAL csapatok legénységi állományú vezetőivel időzhessenek.

A vezetési szemináriumok esettanulmányokat biztosítanak a csapatok és szakaszok kitelepült és otthoni tényleges eseményeiről. A jó vezetés és hiányának példáival foglalkoznak. Ezek az esettanulmányok ritkán fekete-fehérek. A tanuló vezetőknek a szürke árnyalataival kell megbirkózniuk, ahol nincs helyes megoldás, vagy lehe-

¹⁸ Naval Special Warfare – Haditengerészeti Különleges Hadviselés

tőségek tárházával, amelyek mindegyikének vannak negatív következményei. Az osztály minden tagjától elvárják, hogy témákról beszéljen felkészülve, és rögtönzött beszédeket mondjon a témára vonatkozó előzetes figyelmeztetés nélkül. A beszédeket videóra veszik, hogy a tanulók tanulhassanak az előadásukból. A csapatokban szolgálással járó jogi és igazgatási órák a legkevésbé népszerűek, de a vezetők nem menekülhetnek ezektől a felelősségektől. Amellett, hogy a bevett jelentő és állomány értékelő normáról tanulnak, a tanuló vezetőköt tájékoztatják az embereik és családjaik rendelkezésére álló ügynökségek és szolgálatok seregéről. Ezek közül a fiatal tisztek közül sokaknak ez lehet az első alkalom, de biztosan nem az utolsó, hogy tudatosul bennük: a kötelességeik közé tartozik az embereik családjának jóléte. Az emberek többsége szerint, akikkel a vezetési tanmenetről beszéltem, az első három hét legjobb részét a vendégelőadók jelentik. A legtöbb délutánon a JOTC tervbe vesz egy SEAL harci veteránt, aki beszél egy konfliktus egy adott összecsapásról. Ezek között a konfliktusok között van Vietnam, Grenada, Panama, az öbölháború, Szomália, Bosznia és Afganisztán. Bob Gormly nyugállományú sorhajókapitány vietnami tűzharcokról beszél, mint fiatal szakasz tiszt, és mint grenadai SEAL műveletek parancsnoka. „Moki” Martin nyugállományú sorhajóhadnagy beszél az utolsó SEAL-ről, aki elesett Vietnamban, és az igyekezetről, hogy elhozzák a testét az ellenséges vizekről. És most ott van Irak. Veteránok a Hármas SEAL Csapattól, éppen visszatérve a Közel-Keletről, leírják a harcukat a Köztársasági Gárdával és a Szaddam Fedajinnal. A téma a harci körülmények közötti vezetésre és a tűz alatt szerzett tanulságokra fókuszál.

A vezetési órákon mindig beszél a „Tengernagy”, a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokság Parancsnoka. A 238-as BUD/S osztály tisztjeinek JOTC-je alatt Eric Olson ellentengernagy kétszer beszélt hozzájuk. Az első előadása azt körvonalazta, hogy mit várt el tőlük, mint alacsony rendfokozatú haditengerész vezetőktől. A megjegyzései lényegében ugyanazok, mint amiket a 228-as BUD/S osztály tisztjeinek tett két évvel korábban, amikor átvette a parancsnokságot:

Elvárom, hogy tudásuk, ismeretük és tekintélyük felső szintjén vezessenek. Legyenek csapattársak. Ami jó a csapatnak, az előnyt élvez azzal szemben, ami önöknek jó. Mutassanak professzionalizmust mindenben, amit tesznek. Legyenek gyors észjárásúak, figyeljenek éberen. Tanítsák, trenírozzák, irányítsák és mentorálják az embereiket, de ne állítsanak olyan tapasztalatot, amivel nem rendelkeznek.

Soha ne áldozzák fel azt, amit helyesnek tudnak azért, ami kényelmes vagy alkalmas. Éljk a vezető életét – az értékek, a jellem, a bátorság és az elkötelezettség életét. Amit tesznek, és amit megengednek a jelenlétükben, az bizonyítja legjobban a normáikat.

Hatalmazzák fel az alárendelt vezetőiket, hogy a hatáskörük teljes szintjén dolgozzanak. Bízassák az alárendelt vezetőiket; képezzék őket, bízzanak bennük, állítsák őket példaként. Ne feledjék – a teljesítményük legfontosabb mértéke az embereik teljesítménye.

A Tengernagy második előadása első kézből való beszámoló volt a mogadishui harcról. Ott volt, és nem ő volt az egyetlen SEAL. Beszéltem más SEAL-ekkel, akik benne voltak abban a harcban, és a többségük elégedettséget érzett, hogy úgy tűnik, senki nem tudja, hogy ott voltak. Olson ellentengernagy összehasonlította az emlékeit arról a szörnyű csatáról Mark Bowden *Black Hawk Down* könyvével és az azonos című filmmel. A véleménye az volt, hogy Bowden könyve pontosan megragadta a nap erőszakát, de a részletek csak annyira voltak jók, mint az információ, amit azoktól kapott, akik el akarták mondani a saját verziójukat a történetről. Aztán a beszédet a megszerzett tanulságok sorára fordította.

– Az összes hősiesség, vérontás, és igen, hiba között találtunk néhány dolgot, ami segítségünkre lehet legközelebb. És ezek a tanulságok nem olcsón jöttek. A Ranger Harci Kötelék kétszáz emberre volt érintett az elejétől a végéig. Kilencvenkilenc fő veszteséget

szenvedtünk – tizenhat halottat. SEAL nem esett el, de begyűjtöttünk néhány Bíbor Szívet. Szóval, mit tanultunk meg?

A Tengernagy az ujjain számolta, és a JOTC tanulók lázasan írták.

– Van néhány makró kérdés, például a páncélozott járművek hiánya és az AC-130-as csatarepülő rendelkezésre nem állása, de vannak alkalmak, amikor egyszerűen nem állnak rendelkezésedre azok, amiket szeretnél egy feladathoz vagy feladat eshetőségekhez. A küldetésnyilatkozatunk egyetlen személy, a hadúr Mohamed Farrah Aidid tábornok elfogására összpontosított. A szomáliai küldetésnyilatkozatunk az volt, hogy kapjuk el Aidid tábornokot, ami azt jelentette, hogy lerombolhattuk az infrastruktúráját, elfoghattuk az alvezéreit, helyreállíthattuk a világbékét és megoldhattuk a világméretű éhezést, de a feladat attól még kudarc maradt, ha nem fogtuk el Aididot. Vagyis, bár sok harcászati sikert értünk el, mégsem kaptuk el Aididot, ezért nem volt sikeres a feladatunk. Eltekintve attól a borzalmas huszonnégy órától, mivel nem kaptuk el, a feladatunk ebben a tekintetben kudarc volt. A Mogadishuban vesztett életek hatással voltak hazánk politikájára a katonaság alkalmazásának tekintetében 9/11-ig. Ezért harcoltunk a boszniai konfliktusban egyedül légi fölényvel hatezer méter magasból. Senki nem akarta elfogadni egy újabb Mogadishu politikai kockázatait. Az olyan politika, ami egyetlen személlyel kapcsolatos, kudarcra kecsegtet. Ugyanez elmondható Afganisztánról is, mert nem kaptuk el bin Ladent. Viszont Afganisztánban sikeresen megdöntöttünk egy kegyetlen rezsimet.

– Uram, ilyen helyzetekben mi legyen a feladatunk?

– A lehető legáltalánosabbnak kell lennie. Szomáliában a klán infrastruktúrájának rombolása lehetett volna, ami ellenezte az ottani humanitárius erőfeszítéseinket. Afganisztánban az al-Kaida, és azok, akik támogatják a terrorizmust. Szerintem a kudarcunk, hogy nem találjuk bin Ladent, sokat ér azok szemében, akik ellenzik az érdekeinket a térségben. De ezek nagy kérdések, jóval az önök és az én fizetési fokozatom felett.

– Beszéljünk olyan dolgokról, amiket tehetünk, amit önök tehetnek, mint leendő haditengerész vezetők, miközben különleges mű-

veletekre képezik ki és készítik fel a szakaszaikat. Mindenekelőtt, nem lehet elég egészségügyi felkészülést és képzést végezni. A rajban minden embernek egészségügyileg képesítettnek kell lennie. Nem akarod mindig elküldeni a szanitécédet, hogy vonszolja ki a sebesültet a tűzvonalból, de azoknak, akiket elküldesz, rendelkezniük kell egészségügyi ismeretekkel, hogy azonnal ellássák az életveszélyes sérüléseket. Fel kell készülniük arra, hogy folytassák a harcot és a feladatot, miközben ellátják a sebesültjeiket. Mogadishuban volt néhány problémánk a híradással. Zűrzavart teremtünk a hálón, amikor forró lett a helyzet, és nem használtunk megfelelő hívójeleket. Tartsák tisztán a híradást és tartsák be az eljárást. Ez azt jelenti, hogy készüljenek erre. Minden forgatókönyv alapú kiképzésükön legyen egy sebesült; legyen rádió meghibásodás. A legrosszabb esetek forgatókönyveire készüljenek. – Olson ellentengernagy lépkedni kezdett a teremben. – Ha nappali feladat, tervezzenek arra, hogy mi fog történni, ha kint kell maradniuk sötétedés után, és fordítva. Amikor Mogadishuban visszamentünk este a felmentő konvojjal, nappali feladatnak indult, gyorsan be, gyorsan ki. Nem jöttünk ki másnap reggelig. Az egyik SEAL-em adott egy éjjellátót, mielőtt elindultunk. Mint kiderült, nehéz dolog lett volna nélküle. Közvetlen légi támogatás. Ismerjék a tűztámogató platformjaikat; tudják, hogyan alkalmazzák őket. A különleges műveleti pilótáink a legjobbak a világon. Olyan pilótáink voltak, akik folyamatosan repültek tizenöt órán át egy nagyon veszélyes környezetben. Nagyszerűek voltak. Tudják, mit tehetnek és mit nem; ne használják fel rosszul ezeket a bátor és tehetséges hajózatokat. Testpáncél. Nehéz, és aznap nagyon meleg volt, de a tizenhat jó ember közül, akiket elvesztettünk, néhányat meg lehetett volna menteni, ha viselik a testpáncélt a ballisztikus lemezekkel. A SEAL-jeik talán panaszkodnak, főleg egy meleg napon tartott kiképzés alatt, de városi környezetben életet ment. Önök vezetők; helyesen cselekedjenek. Úgy gyakoroljanak, ahogy harcolni szándékoznak. Gondoskodjanak róla, hogy az embereikkel pontosan ugyanúgy gyakoroljanak, mintha igaziból csinálnák.

Olson ellentengernagy szembefordult a fiatal tisztjeivel.

– Ez az utolsó napom az állásban, mint tudják, Bert Calland ellentengernagy fog felváltani. Remek turnus volt. A következő csaták, amiket vívni fogok, a Pentagonban lesznek. – Elhallgatott egy pillanatra, mielőtt folytatta. – Egy utolsó gondolat Szomáliáról. Mogadishuban veszélynek tettük ki az embereket és úgy is maradtak, hogy visszahozzuk azok holttestét, akikét tudtuk. Vissza kellett hoznunk őket; ez része annak, hogy kik vagyunk. Ez helyes dolog magunkért és az elesett bajtársaink családjáért, de a politikára is hatással van. Ha benne vagyunk, kemény feladat és a világ színe előtt vagyunk. A mogadishui utcákon végigvonszolt amerikai holttestek megváltoztatták az amerikai politikát több mint egy évtizedre. Ez mindig szubjektív döntés lesz, életeket kockáztatni, hogy hazahozzuk a sajátjaink maradványait, de ez olyasmi, amit meg kell tennünk, ha lehetséges. Egy nap talán az önök döntése lesz. Gondoljanak rá előre, mert ha önökre vár ez a döntés, az a csata hevében lesz, a lehető legrosszabb körülmények között. Sok szerencsét mindnyájuknak. Vigyázzanak az embereikre.

Ez volt Eric Olson utolsó JOTC beszéde. 2002. augusztus 2-án felváltotta Bert Calland ellentengernagy, korábban Tommy Franks tábornok különleges műveleti parancsnoka Afganisztánban. Bert Calland komoly különleges műveleti tapasztalatot hoz az új állásába, mint a „Tengernagy”. Eric Olson altengernagy jelenleg az Egyesült Államok Különleges Műveleti Parancsnokságának parancsnok-helyettese.

A negyedik hét zömét a tanteremben töltik, feladattervezésről, a feladattervező szoftver legújabb változatáról és a SEAL Feladat Támogató Központ (MSC¹⁹) képességeiről tanulva. Ez a feladat- és művelettervező kiképzés az alapokra épül, amiket a BUD/S Harmadik Fázisa során tanultak és gyakoroltak. A feladattervezés és feladat támogatás olyasmi, mint egy gyakorlat betűlevesben. A feladattervező szoftver jelenlegi változatát SOMPE-M²⁰-nek hívják a Különleges Műveleti Feladattervezés–Tengeri Környezet rövidítéseként. Ez egy Windows NT Office 2000 változat, ami egy bizton-

¹⁹ Mission Support Center

²⁰ Special Operations Mission Planning Environment – Maritime

ságos platformot biztosít különleges műveleti tervezőknek, hogy információhoz férjenek hozzá róla, webchatet folytassanak, fehér-táblás üléseket tartsanak s elhozza a hatalmas katonai és különleges műveleti adatbázisokat a hadműveleti és harcászati szintű tervezőkhöz. Más rendszer volt két éve, és valószínűnek tartom, hogy megint más lesz, amikor ez a könyv nyomdába kerül. Figyeltem ezeknek a rendszereknek a fejlesztését az évek során; ahogyan a programok fejlődnek, hatékonyabbak, megbízhatóbbak, használhatóbbak és SEAL operátorbarátabbak lesznek. A SOMPE-M rendszer olyasmi, amiről másvalakinek kellene könyvet írni; egészen elképesztő.

A Feladat Támogató Központ egy új eszköz a kitelepült Haditengerészeti Különleges Hadviselési elemek támogatására. Az MSC kitelepült egységeket biztosít azzal, amit „háttértámogatás”-nak hívnak. Ez harci egységeket és harci elemeket biztosít azzal a képességgel, hogy hátranyúljanak és érintkezzenek a hadtápkörleti támogató törzsekkel logisztikai támogatásért és műveleti információért valós idő alapon. A SEAL osztályok minimális műveleti felszereléssel települnek ki. Az MSC koordinálja és elősegíti a támogatásokat előretelepült logisztikával és ügyeleti képességgel különleges igényekhez, vagy feladat-specifikus felszereléssel. Ami az információt illeti, az MSC olyan, mint egy különleges műveleti Google-szerű keresőmotor. Amíg a srácok a terepen táratat töltenek és próbákat hajtanak végre, az MSC törzs információt tölt le és csomagol a feladat támogatásához. Még nem tudják megmondani a terepen lévő SEAL járőrparancsnoknak, hogy mi van a következő fasor vagy töltés mögött, de a képesség nincs messze.

A JOTC utolsó hetén az új tisztek visszatérnek a terepre. Kint vannak La Posta átszegdelt, hegyvidéki terepén gyorsreagálású vezetői drilleket végezve. Az instruktorok tüzérségi szimulátorokkal és vaklőszerrel vannak felfegyverkezve. A tanulóknak nincs éles- vagy vaklőszerük ezen az FTX-en. Ezek harci járőrök, amik 2-4 óráig tartanak, néha tovább. Gyors, hatékony drillek ezek, hogy harcászati döntéshozatalt tanítsanak műveleti környezetben és szimulált harcban. Rövid forgatókönyv eligazítással kezdenek, ami

körvonalazza a helyzetet és a művelet-végrehajtási szabályokat. Ezután a tanuló tisztekből raj lesz, ellenséges területen haladva. A vezetői döntések a terepkutatóra, a járőrparancsnokra és a járőrparancsnok-helyettesre hárulnak. A raj többi tagjának a jó „követést” kell gyakorolni. Mindenki tanul. Egy akciót vagy összecsapást követően a tanuló vezetők körbeállnak egy tábori értékelésre. Aztán mindenki előrelép egy hellyel a rajoszlopban és továbblépnek a következő drillre. Ezt csinálják öt egymást követő napon, csak egy MRE²¹ tábori fejadag gyors elfogyasztására vagy ivószünetre állva meg. Nagyon keveset alszanak – s amikor alszanak, a terepen teszik.

– Ez volt az egyik legjobb dolog, amit csináltunk – mondta nekem John Flattery sorhajóhadnagy. – Jó volt, a változatosság kedvéért, hogy nem kellett átmenni egy-két nap tervezésen és eligazításon és felszerelés előkészítésen egyetlen művelet miatt. Ez az egész harcászati döntéshozatal volt, és reagálás a változó viszonyokra a feladat végrehajtása közben.

– Megtanultam egy fontos leckét – mondta Trent Bollinger korvetthadnagy. – Amikor járőrt vezetek, sokkal jobban odafigyelek majd, hogy folyamatosan tájékoztassam a srácokat a rajban a harcászati helyzetről. Mondták ezt nekünk a BUD/S-on, de nem igazán érted, amíg nem botladozol a járőroszlopban éjszaka tűnődve, hogy mi történik elől.

A tisztek a JOTC-ben egy emberként dicsérték a kiképzésüket, és úgy érezték, sokkal jobban felkészültek, hogy vezetők legyenek kiképzésen. Alig várják, hogy eljussanak az SQT-re, de vannak további iskolák, ahova járniuk kell, mielőtt odakerülnek. Először el kell végezniük a Lőtér Biztonsági Tiszt Tanfolyamot, a Merülésvezető Tanfolyamot és a SERE²² Iskolát.

A Lőtér Biztonsági és a Merülésvezető egyaránt egyhetes oktatás. A tanfolyamokat arra tervezték, hogy eleget tegyen a Haditengerészet és a Haditengerészeti Különleges Hadviselés szabályainak a lövészet és merülés biztonságos végrehajtásában. Mindkét tanfo-

²¹ Meals, Ready-to-Eat – azonnal fogyasztható étel

²² Survival, Evasion, Resistance, and Escape – Túlélés, Kitérés, Ellenállás és Szökés

lyam nagy adag szabállyal kezdődik, ami szigorúan irányítja ezeket a tevékenységeket. Ezek a szabályzatok megismertetik a tiszteket az eljárásokkal és ellenőrzőlistákkal, amiket követniük kell minden lövészet és merülő kiképzés előtt, alatt és után. A Lőtér Biztonsági Tiszt Tanfolyamon a tiszt tanulók különböző lőterekre mennek és lökiképzést tartanak. Mind egymás után lőtér biztonsági tisztként ténykednek egy minősített RSO²³ instruktor éber tekintete előtt. A Merülésvezető Tanfolyam alatt merülnek. A minősítés előtt minden tanuló merülésvezetőnek helyesen össze kell állítania és vezetnie egy merülő evolúciót, közte minden „búvára” ellenőrzésével, mielőtt a vízbe mennek. Minősített RSO-ként és merülésvezetőként most már ilyen felügyelői minőségben szolgálhatnak az SQT kiképzés alatt, noha ezeket a szerepeket általában SQT instruktorok töltik be. Míg ezek a tanulók kiképzésen vannak, a lőtereken löni lesznek, vagy a vízben harci búvárokként; még tanulók. A felügyelői feladataik akkor jönnek, amikor minősített SEAL-ekként a SEAL szakaszaikban vannak.

A SERE más. Minden SEAL-nek el kell végeznie a SERE iskolát. Ha az SQT és a SERE iskola ütköző időpontja miatt nem tudják elvégezni ezt az iskolát, míg a kiképző parancsnokságnál vannak, időt kell keríteniük rá, amint eljutnak a csapataikhoz. A SERE kiképzés előírt a SEAL-eknek, az NSW különleges hadviselési hadihajósoknak, a tengerészgyalogos felderítőknél és minden haditengerész és tengerészgyalogos hajózáknak – lényegében mindenkinek, aki rutinszerűen tevékenykedik ellenséges vizeken, ellenség által tartott területen, vagy a felett. A SERE iskolát a haditengerészeti hajózá közösség tartja különböző helyszíneken. A SEAL-ek többsége a kaliforniai Warner Springs-ben lévő SERE kiképző objektumba jár. A SERE újoncok öt napot töltenek a tanteremben túlélő ismereteket tanulva, s hogy hogyan segítsenek a mentőknek abban az esetben, ha földre kényszerülnek vagy az ellenséges vonalak mögött rekednek. Tanulnak a katonai etikai kódexről is, s hogy hogyan vonatkozik az a hadifogoly kötelességére, hogy ellenálljon a kihallgatásnak. Ezután terepre mennek öt nap túlélésre és kitérésre. Ez a

²³ Range Safety Officer – lőtér biztonsági tiszt

terepgyakorlat elkerülhetetlenül fogságba eséshez és a SERE fogolytáborba való záráshoz vezet. Itt a tanuló hadifoglyok ízelítőt kapnak abból, hogy milyen lehet, ha egyszer foglyul ejtik őket. Ez lelkiileg és fizikailag is megerőltető tapasztalat, még SEAL újoncnak is, akiknek nem ismeretlen a fájdalom és a szenvedés. A hajózó barátaim többségének vannak történeteik a SERE tapasztalataikról; ha voltak SEAL-ek vagy SEAL újoncok a SERE osztályukban, a legjobb ilyen mesék a hadifogolytársaik nyakasságáról szólnak, akik SEAL-ek voltak.

„Nem tudták ezt az egy SEAL-t a dutyiban tartani – mondta egy pilóta barátom, beszámolva a SERE tapasztalatáról. – Minden reggel sorakoznunk kellett, és ez a srác eltűnt. És a többi SEAL pofán verette magát, mert nem tudták abbahagyni a vigyorgást.”

Amikor a BUD/S tisztit avatottak befejezték a BUD/S utáni iskoláikat, készen állnak megkezdeni az SQT-t a légénységi állományú emberekkel, akik egy osztállyal mögöttük végeztek a BUD/S-on. Mielőtt elkezdjük az SQT-t a 2-02-es osztállyal, hasznos lehet megérteni, hogy a más különleges műveleti erők hogyan képzik ki a tisztjeiket, mind az alap, mind a haladó katonai kiképzésen. Ez egészen más – és szükségből más.

A TÖBBI SRÁC

Az Egyesült Államok Hadseregének két nagyobb szárazföldi SOF komponense van: a rangerek és a zöldsapkásokként is ismert Különleges Erők (SF²⁴). Mindkettő nagyon hozzáértő különleges műveleti szervezet, nagyon eltérő elsődleges feladatokkal. Van néhány közös vonás a képességeikben, de más a kiképzésük különböző okokból. A rangerek légideszant könnyűgyalogság. Egy veterán Különleges Erők tiszt mondta nekem, hogy SOF rohamcsapatnak tekinti őket. A 75. ranger ezred véleményem szerint a legjobb könnyűgyalogság a világon. Légideszant támadásokra és századerejű gyalogsági műveletekre specializálódnak. Ezek a különleges

²⁴ Special Forces

harcosok könnyűek, mozgékonyak és nagyon profik. Ha kell, a rangerek nagy távolságokat tudnak megtenni a földön, és harcra készek lesznek, amikor odaérnek. A Hadsereg gyalogsági tisztképzőiből válogatják a tisztjeiket. A rangerek főhadnagyokat keresnek, akik gyalogsági alaptanfolyamot végeztek szakasz-szintű tapasztalattal a gyalogságban. Századosokat is keresnek, akik a haladó gyalogsági tanfolyamon végeztek század-szintű gyalogsági vezetési tapasztalattal. Mindkét esetben a ranger ezred ejtőernyős minősítésű tiszteket keres, akik kiváló vezetői képességet bizonyítottak egy szakaszparancsnokságban, és Ranger Iskola minősítésűek.

A Különleges Erőknek teljesen más elsődleges feladatuk van. Ők a SOF szakértők a felkelés elleni és a nem hagyományos hadviselés területén. Az SF olyan embereket keres, akik tudják, hogyan dolgozzanak más népekkel és más kultúrákkal. Új tiszteknél az SF a Hadsereg századosait keresi század-szintű parancsnoki tapasztalattal, kik öt év katonatiszti tapasztalattal rendelkeznek. Az SF tisztjelölteknek ejtőernyős minősítésűeknek kell lenniük, és gondosan válogatják őket a képességükért, hogy reguláris és irreguláris külföldi katonai erőkkel dolgozzanak. Az érettségükért választják őket, s a képességükért, hogy sikerrel járnak bizonytalan és ellenséges környezetben. A Különleges Erőket nem érdekli, hogy egy jelölt gyalogsági tiszt-e vagy műszaki. Az érdekli, hogy tud-e gyorsan gondolkodni és jól kijön-e másokkal. A Különleges Erők tiszt kiképzése 12-14 hónapig tart. Az új SF tiszt az A-csapatához megy, mint csapatparancsnok, hat év tapasztalattal a Hadseregben.

Mind az SF, mind a rangerek tapasztalt légénységi állományú embereket keresnek, akik önkéntesek, s akik kiváló fizikai, mentális és motivációs tulajdonságokat demonstráltak. Az SF légénységi állományát szakterületekre képezik, például fegyverekre, híradásra és egészségügyre – a kiképzés akár egy évig is tarthat. A légénységi és tiszt állományú rangereknél a kulcsfontosságú iskola a Ranger Iskola. Ez egy 8 hetes megpróbáltatás, ami hasonló a BUD/S Harmadik Fázisához. Arra tanít fiatalembereket, hogy képesek mozogni, harcolni és vezetni, még akkor is, ha több napja menetelnek alvás nélkül.

Ennek az egésznek a lényege az, hogy a SEAL csapatoknak nincs olyan gyalogsági tehetségállományuk, amelyből tiszti és legénységi állományú újoncokat toborozhatnak. A Haditengerészet egyszerűen nem szárazföldi haderőnem. Ezért a Haditengerészeti Különleges Hadviselésnek a leendő SEAL tisztjeit a Haditengerészeti Akadémia, a Haditengerészeti Tartalékos Tisztképző Intézetek és a Haditengerészeti Tiszti Iskola újonnan avatott korvetthadnagyai között kell megtalálnia. A tiszti belépők akár 15 százaléka is jöhet a flottától – tisztek, akik két-három év hajófedélzeti tapasztalattal rendelkeznek. Ezek a flotta sorhajóhadnagyok értik a Haditengerészet működését és bizonyított vezetői ismereteket hoznak a BUS/S osztályba; de tengerészek, nem katonák. Nem hoznak semmi olyan gyalogsági ismeretet, ami oly értékes a szárazföldi harci műveletekben – még a különleges műveleti szárazföldi harcban is.

Ugyanez igaz a legénység soraira. A rangerek és a Különleges Erők egyaránt szemezhetnek embereket kiképzett gyalogosok nagy állományából, akik közül sokan a második vagy harmadik továbbszolgáltatukon vannak. A rangerek és az SF olyan programok, amelyek fiatalabb férfiakat alkalmaznak, amíg megfelelnek a különleges műveletek fizikai, mentális és pszichológiai követelményeinek. A legénységi állományú BUD/S újoncok többsége csak néhány hónapja került ki az újonckiképző táborból, és azok, akik a flottától jönnek, hoznak valamennyi érettséget és tapasztalatot, de akkor is tengerészek.

A Légierő különleges harcászati csapatai – a harci irányító és ejtőernyős kutató-mentő csapatok – ugyanolyan problémákkal néznek szembe, mint a Haditengerészeti Különleges Hadviselés: hajózókat és fiatal tiszteket kell fogniuk, és különleges operátorokat előállítani belőlük. Az övék a legkisebb a SOF szárazföldi komponensek közül, és a különleges műveleti követelményeiket a Haditengerészethez hasonlóan közelítik meg.

A SEAL-eknek nincs más választásuk, mint kitermelni a saját állományukat. Ez a BUD/S-on kezdődik. Ezért 30 hetes a BUD/S kiképzés az elejétől a végéig, és a BUD/S ezért inkább válogatási folyamat, mint kiképző program. S ezért oly fontos és olyan széles körű

az SQT. A legénységi állományú emberek a kiképző parancsnokság méhében vannak legalább egy évig, a tisztek egy kicsit tovább. Amikor egy új SEAL a csapatához kerül, további legalább 18 hónap kitelepülés előtti felkészülés vár rá, mielőtt elkezd egy műveleti kitelepülést. A tisztek és altisztek vezetésre való felkészítése a SEAL szakaszokban folytatódik a kitelepülés előtti kiképzés időszakai alatt, valamint a műveleti kitelepülésen. Későbbi fejezetekben többet fogunk beszélni a SEAL-ek és SEAL vezetők szakasz- és csapat-környezetben történő kiképzéséről. De előbb térjünk rá a SEAL teremtésének velejére: a SEAL Minősítő Kiképzésre.